TUNTURILATU 3/2003

Kullan kiiltoa kumpelaisten silmissä

Pumpun pysähdyttyä alkoi hyörinä rännin ympärillä.

Jo kevättalvella kuluvana vuonna kiiri muutaman kumpelaisen korvaan huhu jonka mukaan lapista voisi löytyä kultaa tänä kesänä. Huhu vahvistui jäsentiedotteen ilmestymisen myötä keväällä. Kun vielä tiedotusvälineet hehkuttivat jonkun huuhtoneen Lemmenjoelta esiin 129 gramman hipun oli kultakuume noussut jo sietämättömäksi ja himokkaita kaivajia ilmoittautui jahtiin runsaasti.

Heinäkuun neljäs lapiot ja kumisaappaat takakonttiin ja auton keula kohti pohjoista. Kun tuntiviisari oli pyörähtänyt melkein ympäri alkoi "kultaisia" paikannimiä vilahdella opasteissa: Tankavaara, Kuttura jne. Kumpe-Veliltä saamiemme karttojen ja ohjeiden mukaan suunnistimme poroja ja kiviä väistellen jylhiin kanjonimaisemiin. Perillä meitä odotti yllätys: kolmen kävyn hotelli ravintoloineen, saunoineen, uintimahdollisuuksineen ja kaikki mitä upeimmalla näköalalla. Paikallisen ravintolan menusta mainitsen esimerkiksi lohikalaa keitettynä, paistettuna ja savustettuna, muu tarjoilu samaa luokkaa.

Työtä vuoroissa

Kullankaivuu tapahtui heittämällä lapiolla maa-ainesta ränniin, jota polttomoottoripumpun nostama vesi huuhtoi. Välillä maata täytyi "irrotella" rautakangella ja hakulla. Kulta raskaana metallina vaipuu joko kumimaton koloihin tai riihlojen uriin soran ja kivien jatkaessa rännejä myöten alaspäin. Maata voi mättää yhteen menoon kauankin, me aloittelijat tarkastimme tuloksen jo parin tunnin välein. Antti, Porukan nuorin ja tarkkasilmäisin, poimi pinseteillä hiput itsekunkin lasiputkiloon. Sitten tyhjensimme rihlat ja opettelimme vaskaamalla erottelemaan kullan niiden sisällöstä. Huuhtomista voi tehdä yksinkin, silloin joutuu välillä nousemaan montusta ja tyhjentämään rännistä sinne juuttuneet isot kivet. Parin kolmen hengen porukalla työ sujuu rattoisasti kun lapiomiestä voi välillä vaihtaa. Kaikki saivat osallistua kaikkiin työvaiheisiin, opissahan siellä oltiin. Oppimestarina ja järjestyksen pitäjänä leirillä toimi valtauksen osakkaan valtuuksin Veli. "Eipäs syödä kuormasta", hän sanoi, jos joku meni nokkimaan ränniin ennen aikojaan.

"Vapaa-aikaa" saattoi viettää patikoimalla ympäröivillä harjanteilla, kalastelemalla, etsimällä korukiviä jätekivikasasta tai kuuntelemalla Velin tarinoita kullankaivun historiasta.

"Diplomatiaa"

Iltaisin vertailtiin huuhdonnan tuloksia ja mietittiin seuraavan päivän strategioita: kannattaako kaivaa peruskallioon saakka, vai olisiko kulta sittenkin heti humuskerroksen alla. Lettu- ja pannarikestien lomassa juhlittiin merkkipäiviä ja jokainen kullanhuuhdontaan osallistunut sai työstään muistoksi diplomin.

Sää suosi kumpelaisten kultaryntäystä ja hyttyset loistivat poissaolollaan jo kolmatta kesää peräkkäin.

Suurin kiitos ainutlaatuisen viikon järjestelyistä kuuluu Velille, kaikille mukana olleille paljon pienempiä kiitoksia. Elokuun lopulla oli tarkastustilaisuus jossa voi käydä mittauttamassa onko kuume hellittänyt vai täytyykö suunniteltava jotakin jatkohoitoa. Vakaviakin tapauksia on ilmennyt.

Jaana ja Pauli ja Antti

Rihlojen poisoton jälkeen tyhjennetään ränni vaskooliin, Veli näyttää mallia.

Sisäsivuilla

Kavtsin juhlaliputettu Luossa.

Kavtsilaiset meloivat Pieksämäeltä Heinolaan. 6-7

Pauli tarkistaa, onko ketään kotona.

Tunturiladun uurastajat paiskoivat töitä Lapinkentällä. 8

Turve lentää Kaisan lapiosta.

Kolbmalaiset kävivät Login vieraana Kuhankuonossa.

Kolbman kesä täynnä menoa. 12

Puheenjohtajan tähdenvälit

Kesäpäivien avajaisissa kuoktelainen Jouko Palojoki puhui tunturilatulaisesta ystävyydestä. Tuntui todella jälleen kerran hyvältä olla ystävien keskellä, sillä sitähän tunturilatulaisuus on. Emme tarvitse Ystävän laulussa mainittuja vaativia testejä todistamaan, vaan tunne, katse ja lähelläolo riittää. Ajan myötä sitten meri ja tunturi vahvistavat ja syventävät ystävyyttä.

Kiitos kuoktelaiset ystävät kesäpäivillä vallinneesta leppoisasta tunnelmasta, jonka te olitte järjestelyillä luoneet. Todella nautimme Kiljavannummella kävelystä, melonnasta, iltalauluista ja ohjelmasta, kisailuista ja harmittomasta sanailusta, jota yksi ja toinen heitteli.

* * *

Viime vuoden kevätkokouksessa käsiteltiin yhdistyksen lipun hankintaa ja evästettiin johtokunta järjestämään kilpailu lippuaiheen löytämiseksi.

Lippu luo jäsenille yhteenkuuluvaisuutta ja kertoo ulkopuolisille tahoille, mitä joukkoa me olemme. Lippu on symbolinen. Tunturiladun lipussa ei välttämättä tarvitse olla tunturia ja latua. Tiedämme, että Suomen lipun värit tarkoittavat sinistä taivasta ja valkoisia hankia, mutta ajatteleeko samoin ihminen, joka ei ole koskaan nähnyt lunta. Virallisessa yhdistyksen lipussa ei saa olla tekstiä.

Tässä lehdessä on kutsu lippumme suunnittelukilpailuun. Ajatelkaa omaa yhdistystämme, toimintaamme ja mitä haluamme ihmisille kertoa. Ajatukset sekä kuvat paperille ja tunturiladun johtokunnan jatkokäsittelyyn. Osallistukaa vaatimattomammallakin kädenjäljellä, sillä ajatus on tärkein.

* * *

Huoli ympäristön tilasta ja roskaamisesta on eri tavoin melkein päivittäin esillä tiedotusvälineissä. Jätteiden lajitteleminen on ajankohtainen asia.

Jätteen eräs määritelmä voisi olla : Jäte on aine tai esine , joka on väärässä paikassa väärällä tavalla. Foliopussi on erinomainen suoja ruoka-aineille, mutta tuhkien seassa, maastossa kivien alla tai sammalen päällä se on väärässä paikassa. Muovipussit, karamellipaperit ja tupakan tumpit eivät kuulu pihoille, nurmikoille eikä polkujen varteen. Niille on omat keräilypisteensä.

Minulle on jäänyt lapsuudesta tapa, jota edelleen enempää ajattelematta noudatan. Retkellä tai vaelluksella kahvitellessa kaadan pienen tilkan kuksan pohjalta maahan maahisia varten. En pidä sitä tapaa luonnon saastuttamisena vaan ajattelen maahistenkin nauttivan hyvästä kahvista. Retken tai vaelluksen kotimatkalla rinkka tai reppu on keveämpi, joten kyllä siihen mahtuu myös jätteet roskikseen tuotavaksi. Tämä tapa meidän pitäisi saada levitetyksi tunturilatulaisjoukon ulkopuolellekin. Esimerkillisesti käyttäytymällä.

* * *

Katseet ovat jo kääntyneet syksyyn ja siihen ajoittuvaan toimintaan.

Logilaiset ovat kutsuneet meidät meren rannalle Susiaisiin, jonka yhteydessä myös yhdistyksemme syyskokous pidetään. Vuosikokouksessa käsiteltävät toimintasuunnitelma ja talousarvio luovat suuntaviivat tulevalle vuodelle. Henkilövalinnat ovat aina mielenkiintoiset. Toivotan jokaisen jäsenen tervetulleeksi vuosikokoukseen ja susiaisiin.

Syyskuun lopulla talkoilemme Susikyrössä ja Aihkissa, joten vuosikokouksessa voimme kertoa tuoreimmat kuulumiset uusimmasta kiinteistöstämme.

* * *

Marjaisa kesä on lopuillaan. Hillat, mustikat ja vatut ovat jo säilötty. Nyt on keräilyvuorossa variksenmarjat, puolukat ja karpalot. Hyötyliikuntaa ja ulkoilua parhaimmillaan. Sitä on myös puutarhasadon talteenottaminen.

Toivotan hyvää ruska-aikaa jokaiselle. Susiaisissa tavataan.

Raimo

JOHTOKUNNAN PÖYDÄLTÄ

Kuuma kesä on takana. Sadetta, aurinkoa ja mahtavia näköaloja on kuulunut kesään. Tästä on hyvä ponnistaa eteenpäin.

Toukokuussa pidetyssä yhdistyksen ylimääräisessä kokouksessa oli mukana 42 tunturilatulaista. Kokouksessa päätettiin yksimielisen innostuneesti ostaa Susikyrön naapurina oleva kiinteistö Aihki 2:72 Tunturiladun omistukseen. Kämpän varauslista on tällä hetkellä puheenjohtajallamme Pahkalan Raimolla. Häneltä saa myös lisätietoja kämpästä.

Kiilopään talkoissa ahkerat 14 talkoolaista saivat valmiiksi kaiken muun paitsi ison kodan. Tämäkin vain siksi, että turve loppui kesken. Kiitos kaikille talkoolaisille. Ja muut, menkääpä katsomaan työn tuloksia Kiilopään maisemiin.

Leiripäivien vaelluskilpailussa oli kahdeksan Tunturiladun joukkuetta. Toki tunturilatulaisia oli muissakin joukkueissa, joten olimme kilpailussa todella hyvin edustettuina. Helsingin Ladun joukkue vei voiton. Voittoa varmistamassa oli Ripsi Tunturikerho Kavtsista. Kakkoseksi tuli hienosti Tunturikerho Kavtsin 2-joukkue. Kavtsin ykkösjoukkue otti viidennen tilan juuri ennen Tunturiladun johtokunnan joukkuetta. Ihan hiukan harmittaa, mutta näin johtokunnan joukkueelle jäi hiukan parantamisen varaa ensi vuodeksi.

Kesäpäiville Märkiöjärven rannalle kokoontui 70–80 tunturilatulaista. Kuokten pieni järjestelyporukka oli tehnyt meille hyvät päivät. Erinomaisella mutta vaikealla luontopolulla pohdittiin mm. mikä kaarneen nykynimi mahtaa olla, mikä on porojen ykkösvihollinen, kuinka mones Tunturiladun puheenjohtaja Raimo Pahkala on ja lopuksi venyteltiin olan takaa. Sunnuntaina oli kerhojen välinen leikkimielinen kisa, jossa kolmihenkisin joukkuein sidottiin jalkarättejä, tehtiin vitsaksia, golfattiin käkäräkepeillä ja navigoitiin leikkilaivalla merimerkkien mukaan. Johtokunta komeili tulemalla viimeiseksi. Me muun muassa navigoimme laivamme karille joka merkin kohdalla – hm, ohjelmointivirhe.

Mustikat, vatut ja herukat on kerätty talteen. Nyt vaan keräämään hilloja ja puolukoita, sienistä puhumattakaan. Makoisaa syksyä. Susiaisissa tavataan!

sihteerinne
Riitta "Iitu" Gerlin :)

Aiun Uula

Turistien parissa

Aiun Uula oli Inarinjärvellä moottoriveneristeilyn oppaana turisteille. Oli tutustuttu Ukonsaareen ja ihailtu muutenkin kaunista saaristoa. Viimein Malkonsaaren sivutettua Uula pysäyttää moottorin selälle, ja sanoo hieman totuutta venyttäen jotta:

- Nah, met oomma järven syvimhän kohan päällä, ... ja mie kerrään maksut ny.

Kiireinen turisti täysissä kalavarusteissaan tölmäsi kerran kylätiellä Aiun Uulaa vastaan, tiukaten tältä jotta:

- Missähän päin täällä on se järvi.

- Nah, s´on tuolha rannas, vastaa Uula ja käsi tekee laajan kaaren kysyjän äskeiseen tulosuuntaan. Etelänmies jää äimistyneenä silmittelemään, neuvojan jatkaessa rauhallisesti matkaansa.

Aiun Uulalla oli tapana pientä korvausta vastaan vuokrata vanhaa venettään kesäturistien käyttöön. Muuan turisti tutkaili huolestuneena ikälopun veneen kuntoa ja totesi lopulta:

- Eikö ole aikalailla riskeerattua lainata noin huonokuntoista venettä. Pysyykö tuo edes pinnalla ?

- Nah, mie otanki maksun etukäthen, selvitti Uula.

Helteisenä kesäpäivänä muuan turisti mielitteli uimaan ja kysyi siksi paikalle osuneelta Aiun Uulata 'että oliko tuo viereinen järvi syvä. Ulottuisiko siinä jalat varmasti pohjaan ?

- Nah, jo´vain ulottus jalat pohjaan, opastaa Uula auliisti, pää killa ei ulottus pinthan.

Turisti pysäytti kirkonkylän raitilla pokansa kanssa kulussa olleen Aiun Uulan ja kysyi tältä kellonaikaa. Uula tähyili tovin aikaa puntaroivan näköisenä taivaalla pilvien läpi kuultavaa auringon kehrää ennen kuin ilmoitti:

- Nah, s´on kakskytäkolme yli yheksän.

Hämmästyneen turistin mentyä tiedusti poika isältänsa kuinka tämä oli sen ajan niin tarkasti taivaalta nähnyt.

- Nah, en mie sithä taihvalta nähnykkään, vaan tuolta linja-autoaseman kellosta paljasti isä salaisuuden jälkikasvulleen.

Linja-autoasemalla Aiun Uula sattui kerran kuulemaan parin turistineitokaisen suuriäänisesti päivittelevän sen kesän tavattoman suuria hyttysiä.

- Ne ovat oikeita petoja, valitti nainen, repivät ihmisen aivan verilihalle.

- Nah, net on killa kesyt, puuttui Uula valitukseen, net syöpi aivvan käjestä. Joo, ja niihi killa tothuu kolmessha päivhässä jos ei tuu sitä enne hulluks.

Kaukaista sukulaistaan Rovaniemelle vastaan tullut Aiun Uula oli perin juurin suivaantunut tämän ylimieliseen esiintymiseen. Sukulaispoika oli toisen polven amerikansuomalainen, jonka kotimaassa kaikki oli suurta tai ainakin suurempaa kuin pienessä Suomessa. Ties monennenko kerran lännenmies kysäisi, etteikö täältä tosiaankaan löydy mitään suurta.

Sattuipa siinä puiston laidalla sopivasti vastaan niillä leveysasteilla harvinainen eläin, siili. Kerskailija ei tuntenut piikikästä lyllertäjää.

- Mikäs se toi on, pääsi hämmästyneeltä lännenturistilta.

- Nah, net on satiaiset täällä pohjoses nuin suuria, tokaisi tuskastunut Uula.

Neuvostoaikaan oli eräs ystävyyslähetystö kiertämässä lappia. Vierailevan ryhmän vetäjä kehui aina tilaisuuden tullen maansa erinomaisuutta. Erään uudisrakennuksen montulla sai politrukki aiheen kertoa kuinka heikäläinen, Siperian paimentolaisten elämää tutkiva tiedemiesryhmä oli tehnyt kaivauksia ja löytänyt historiallisista kerrostumista kuparilankaa. Siitä saattoi hänen mukaansa päätellä että näillä nomadiheimoilla oli jo tuolloin ollut puhelin käytössään.

Suomalaiseen isäntäseurueeseen kuului myös Aiun Uula. Hän kertoi vastavuoroisesti vierailleen tulkin välityksellä:

- Nah, arkeolkit net kaivo kanssa meillä tossa Lamminvaarasha. Net ei lövtäny muuta ko jonkhun nuolenpään. Sep vishin tojistaa, jotta met olthin siirythy jo silon lankattomaan tiejon siirtoon.

Iltasella sattui muuan turisti Aiun Uulaa vastaan kirkonkylän raitilla. Vieras oli iltaseuraa vailla ja kysyi siksi Uulalta:

- Onko tässä kylässä minkäänlaista yöelämää ?

- Nah, jovain on, mutta se on juuri ny käymäshä Rovaniemellä, selostaa paikkakuntalainen vallitsevaa tilannetta.

Metsäautotietä hiihtävä turisti osui tukkilanssille, jolla Aiun Uula oli hevosineen juuri purkamassa kuormaansa. Vieras pysähtyy ahertajan kohdalla ja töksäyttää kysymyksen:

- Hei mies siellä tukkikasalla, mihinkäs se tämä tie oikein vie.

- Nah, tiiä sithä sanomhan. S´on vähän kulkhian mukaan, vastaa Uula jota kysyjän koppava tyyli ei oikein miellyttänyt.

- Onkos tästä pitkäkin matka kylälle, kuuluu jatkokysymys.

- Nah, en tiiä. En oo vain mitahnu sithä, vastaa kuorman purkaja keskeyttämättä työtään.

- Osaatte kai sentään sanoa paljonko kello on, tivaa turisti.

- Nah, en mie. Ei sattunu kello mukhan, kuuluu tukkikuormalta.

- Te sitä ette tunnu tietävän juuri mitään, tiuskaisee vastauksista närkästynyt kyselijä.

- Nah, voipi olla niinki. Mie se en vain oo tällä öksyksissä, toteaa Uula.

Kavtsin kuulumiset

Tervehdys tunturilatulaiset!

Kuuman kesän kääntyessä kohti syksyä on jälleen aika kertoilla latulaisille pääkaupunkiseudun tunturikerhon kuulumiset ja suunnitellut tulevat tapahtumat.

Meneillään oleva kesäkausi Kavtsissa oli monipuolinen retkikausi. Kerhon järjestämissä tapahtumissa on voinut meloa, pyöräillä, kävellä ja tutustua luontoon sekä kasvi- että linturetkillä. Kun syyskuun alkupuolella on kerhon ruskavaellus Lapissa, tulee vaellusmuotona myös patikointi mukaan kerhomme tämän suven tapahtumiin.

Kavtsista on vuosittain ollut joukkue mukana Suomimeloo tapahtumassa eikä tämä vuosi tehnyt poikkeusta; melapäällikkö Pauli Aaltosen johdolla kerhomme uusi kanootti "Luossa" lipui melontareitin Pieksämäeltä Heinolaan.

Kavtsilaisia joukkueita osallistui kesän aikana myös kahteen Suomen Ladun kilpailutapahtumaan; erämelonnan SM kisoihin Petkeljärvellä ja leiripäivien vaelluskilpailuun. Molemmissa kisoissa oli mukana neljä kerhomme joukkuetta ja menestystä tuli runsain mitoin, sillä partio Pertti Meriläinen ja Esa Tervonen voittivat erämelonnan retkisarjan ja Utin kisassa sama partio vahvistettuna Ritva Alamiekkaojalla otti kilpasarjassa hopeaa. Hyviä sijoituksia saivat myös muutkin kerhomme joukkueista, vaikka aivan palkintosijoille eivät yltäneetkään.

Syyskuun 16 päivä alkavat jälleen jokasyksyiseen tapaan kerhoiltamme. Silloin tulee Kampin palvelukeskukseen, missä kerhoillat pidämme, Pirjo Hyvärinen kertomaan kolttakulttuurista. Marraskuun kerhoilta pidetään 10.11. ja tällöin saamme vieraaksemme lintujen äänittäjän biologi Janne Bruunin. Vuoden viimeisenä kerhoiltana 8.12. kerhomme jäsen Eero Hämäläinen kertoo meille Euroopan kaukovaellusreiteistä. Kerhoiltojen aiheista voit lukea lisää Kavtsin nettisivuilta, missä niitä käsitellään laajemmin. Vuoden 2004 alun kerhoilloista sitten seuraavassa Tunturilatu-lehdessä.

Kerhon vuosikokous pidetään maanantaina 13.10.2003 klo 18.30. Avoimia "virkoja" tulevaan kerhotoimikuntaan on taas tarjolla, joten halukkaat käymään innolla vaalikampanjaa. Vuosikokouksen jälkeen kuulemme tietoa Kavtsin 11 viikkoa kestävästä vaellustapahtumasarjasta, joka alkaa vuonna 2004 ja päättyy vuonna 2006. Sinä aikana vaelletaan Suomi päästä päähän, joten siinäpä haastetta sellaiselle, jolla on aikaa ja tarmoa osallistua kaikille yhdeksälle retkelle. Tästäkin tapahtumasta löydät tietoa kerhomme nettisivuilta.

Tässä näitä kerhomme kuulumisia. Kerhon retkistä löydät lisää tietoa Tunturiladun retkimuistiosta. Hyvää syksyn alkua ja lisää uutisia joulukuun alussa ilmestyvässä vuoden viimeisessä Tunturilatu-lehdessä.

Jorma

Tsietsalaiset mitalisateessa

Tsietsan kevätkokouksessa huhtikuun lopulla saatiin kokea monta miellyttävää yllätystä. Kokousta juhlisti muun muassa Tunturiladun puheenjohtaja Raimo Pahkalan mukanaolo. Hän kertoi suunnitellusta kiinteistökaupasta Susikyrön maisemissa. Tuossa vaiheessa asia oli vielä keskeneräinen, koska mahdollisesta kaupasta päättävä kokous oli vasta edessäpäin.

Puheenjohtajan myötävaikutuksella jouduimme sitten "mitalisateeseen", hän kun jakoi Suomen Ladun myöntämät ansiomerkit useille mitalisteille.

Myös kerhomme puheenjohtaja Urpo kertoi mukavan uutisen. Pitkäaikaiset tiedustelut olivat tuottaneet tuloksen; Kemira on vuokrannut mökin tsietsalaisten käyttöön, mökissä on tietenkin myös sauna ja rannassa vene!

Porukalla katsotaan mitä mahdollista remonttia olisi tehtävä, rakennus on ollut käyttämättä muutaman vuoden.

Näin mukavissa merkeissä pääsemme yhdessä puuhastelemaan syksyn viiletessä.

Kaisa

Mitalisateen "uhrit" yhteispotretissa Tunturiladun puheenjohtajan kanssa.

Ovtsin kuulumisia

Tänä kesänä olemme saaneet nauttia oikein kunnolla lämpimistä säistä. On ollut oikea intiaanikesä pitkän hellejakson muodossa.

Haristuvan vieraskirjan mukaan kävijöitä on ollut ihan mukavasti ja teksteistä käy ilmi suuri tyytyväisyys tukikohtaamme. Olemme näiden sulien aikana tervanneet saunan seinät ja rakentaneet tontin yhdelle sivulle aidan yksityisalueen merkiksi. Veneemme on saanut tervakäsittelyn ja nuotiopaikka oikeat paloämpärit.

Heinäkuussa saimme jälleen nauttia melontaretkestämme Tuulan johdolla tällä kertaa Kuhmon alueella. Tuulalle suuret kiitokset hyvin suunnitellusta ja valmistellusta retkestä. Retkellemme osallistui 10 ovtsilaista ja 5 kavtsilaista ja yksi ulkopuolinen, joten meitä oli siis yhteensä 14 melojaa (matematiikka on joskus mielenkiintoista). Kesään kuuluu vielä tietenkin yhdistyksemme kesäpäivät, jotka ovat (olivat) tällä kertaa Kiljavan Märkiölammella.

Syyskausi alkaa Susi-Talaksen kerhoviikolla vk 36 jatkuen sitten kerhoiltoina normaalisti alkaen 09.09.2003 uusien retkeilyvälineiden esittelyllä. "Exit Oy" tulee esittelemään Vaude-tuotteita ym. 07.10. kerhoillan aiheena ovat sienet ja 21.10 kuvailtaan toivomme mahdollisimman paljon omia kuvia mukaan. Marraskuun 4. päivä teemme taas tärkeitä päätöksiä vuosikokouksessa ja sitten onkin jo pikkujoulujen ja myyjäisten aika.

Ruvetaanpa jo hyvissä ajoin miettimään liikenneyhteyksiä ja kimppakyytejä 10. - 12.10.2003 Login järjestämiin vuosikokoukseen ja susiaisiin. Yhdistyksemme yhteisiin tilaisuuksiin kannattaa todella osallistua. Vain osallistumalla niihin voi omaksua sen yhteisen tavan toimia kerhomme ja yhdistyksemme tulevaisuuden parhaaksi.

Reipasta loppukesää
toivottaen
Pauli

Kumpen kuulumisia

Kevään ja kesän kuluessa kerhollamme on ollut menoa erilaisiin tapahtumiin vallan mukavasti.

Huhtikuulla sujuteltiin hiihtoviikko Luostotuntureiden kupeella. Tukikohtanamme oli Villin Pohjolan mainio Orresokan kämppä. Joukkueemme vahvuus laduilla ja Ametistikylpylän parketilla oli 14 kumpea.

Toukokuun lopulla vaelletiin Suyomujärven kierto, Koitere – Patvinsuon maisemissa yhdessä naapuri oktalaisten kanssa. Illan tullen yökylään Mäkikankaalle kokoontui vielä iloinen joukko Njealljen koskenlaskijoita. Jo vain tästä kolmen kerhon koplasta irtosi hauska ohjelmallinen iltanuotio. Kiitos käynnistä tutut naapurit.

Kesäkuu meni Karjalan Erämessujen tuoksinassa Suomen Kolilla. Olimme messuilla kymmenennen kerran ja kerhomme jäsenistä noin puolet osallistui talkooaskareisiin. Lettunuotio –kahvilamme taloudellinen tulos oli hyvä. Kiitos uutteran talkooporukan. Kiitos.

Heinäkuulla toteutui jännittävä kullanhuuhdonta – korukivi –retkemme Inarin Lapissa. Yli 20 kullanhimoista kullankaivaja-kumpea lapioi "rompolia" ränniin, vaskoolasi rihlahiekkaa ja onnesta hihkuen noukki lapin kultaa! Mainio retki ynnä upea leiripaikka ja mahtava maisema. Hirvosen Velille parhaat kiitoksemme opastuksesta kullankaivuun salaisuuksiin. Samoin valtauksen isännille kiitoksemme mahdollisuudesta upean kaivospiirin käyttöön.

Elokuulla huiputetaan Halti. Tästä seikkailustamme kuvakertomus seuraavassa Tunturilatu-lehdessä.

Syyskuulla 6 – 13. päivinä vuotuinen ruskaretki tänä suvena Kiisan maisemiin. Matka posotellaan bussilla ja perillä porukkamuonitus. Retkiä Kiisalta Palsasuolle, Paistuntureille jne. sisältyy ruskaviikkoomme. Ilmoittaudu viimeistään 1. syyskuuta Eskolle 0400 – 762 488.

Lokakuulla ekaviikonloppuna 4. – 5. päivinä jo perinteinen karpaloretki Mäkikankaalle – Patvinsuolle. Ilmoittautumiset Ensiolle 0400 – 241 998 viimeistään 30. syyskuuta mennessä.

Ja sitten pisteeksi toimintavuoden tapahtumille syyskokous – pikkujoulu Huhmarissa 22. – 23. marraskuuta. Majoittumisen ym. järjestelyjen takia ilmoittaudu etukäteen 15. marraskuuta Eskolle tai Ensiolle. Tervetuloa syyskokoukseen!

Raikasta syksyä toivotellen
Esko

Vesistön ylitys on onnistunut. Oktalaiset ja kumpelaiset kuivin jaloin toukokuun herkän vehreyden ytimessä Suomun kierroksella. Kuva: Martti Toivanen.

Tuokiokuva Nuotikahvilamme toiminnasta Karjalan Erämessuilla. Etualalla letunpaistajat työssä. Kuva: Pertti Timonen.

Tunturiladun uusi kiinteistö Aihki

Yhdistyksemme ylimääräisen kokouksen päätöksellä Susikyrön naapurikiinteistö Aihki on ostettu Tunturiladulle 19.6.2003. Lainhuuto on saatu 1.8.2003, joten omistusoikeutemme on laillisesti rekisteröity.

Ennen kauppakirjan allekirjoittamista ilmeni kiinteistöllä olevien rakennusten suhteen pari mielenkiintoista seikkaa. Vakuutteluista huolimatta kummallakaan rakennuksella ei ollut olemassa rakennuslupaa ja Aihkin sauna, ulkokäymälä ja puupino sijaitsivat naapurin, Puljan, maalla. Kaupanteossa sovittiin ja kauppakirjaan merkittiin, että Tunturilatu laatii kustannuksellaan tarvittavat lupa-asiakirjat, eli piirustukset ja myyjät maksavat kunnan perimän rakennusvalvontamaksun. Saunan siirtämisestä vastaa Tunturilatu.

Enontekiön kunnan rakennustarkastajan kanssa on maastossa katsottu saunalle uusi paikka. Piirustukset laati korvauksetta Eeli Väisänen ja avusti tarvittavien lupapapereiden laatimisessa. Rakennuslupa on saatu, joten käytännön töihin voidaan ryhtyä saunan siirtämiseksi omalle tontille.

Kämppäisäntä Seppo Björkengrenin kanssa on sovittu Susikyrön ja Aihkin yhteisten talkoiden pitämisestä tulevan syyskuun 22 - 27 päivinä, jolloin Aihkin sauna siirretään ja tehdään muitakin tarpeellisia kunnostus- ja hoitotöitä. Susikyrössä huoltotöiden lisäksi sahataan ulkona olevat polttopuut pölkyiksi ja siirretään liiteriin.

Talkookutsu on toisaalla tässä lehdessä. Toivottavasti moni työteliäs rukkaspari noudattaa kutsua. Tarvitaan sekä isoja että pieniä rukkasia. Töitä riittää kaikille.

Johtokunnassa on mietitty ja päätetty Aihkin käyttöön liittyviä asioita. Sähkön unohtuminen päälle kämpän ollessa viikkoja tyhjillään estetään siten, että kämppään sisälle laitetaan katkaisija, jota painamalla sähkö kytkeytyy päälle yhden vuorokauden ajaksi. Siis jos kämpässä oleskellaan useita vuorokausia peräkkäin, on kerran vuorokaudessa painettava katkaisijaa sähköä saadakseen. Tällä tavoin ei ole pelkoa siitä, että sähköt olisivat päällä tarpeettomasti hiljaisina aikoina.

Tällä hetkellä kämpässä on kahdelle nukkumapaikka levitettävällä vuodesohvalla. Lisävuodepaikkojen sijaintia suunnitellaan. Kalustukseen kuuluu myös pöytä, penkki, kaapistot, jääkaappi, sähkölevy ja kahvinkeitin. Syksyn aikana hankitaan astiat ja muuta tarpeellista, jotta Aihki voidaan ottaa tunturilatulaisten käyttöön. Polttopuut ja vesi haetaan Susikyröstä sekä käytetään Susikyrön ulkokäymälää. Lemmikkieläinten tuonti Aihkiin on kielletty, koska Susikyrössä on koirille sallittu tila.

Kämpän varauslista ja avaimet on Raimolla, jonka yhteystiedot löytyvät tämän lehden johtokunnan palstalta.

Kämpän vuokra on 15 euroa / vrk ja se maksetaan joko tilille tai avainta palautettaessa. Koska toiminta on tämän kämpän kohdalla kovin erilaista kuin muissa tukikohdissamme, kämpän käytöstä, varustetasosta ja kustannuksista kerätään kokemuksia ja tehdään tarvittavat lisäpäätökset. Siitä syystä Aihkin lukko on eri sarjaa kuin muissa kämpissämme.

Kämppä muodostaa oman tulosyksikkönsä, joten vuokran suuruus pystytään määräämään kulujen mukaiseksi. Kämpälle tullaan laatimaan myöhemmin omat säännöt.

Kämpän varauslistalla on jo muutama varaus. Soita ja varaa Aihki itsellesi tai kerholle.

Johtokunta

Johtokunta, toimihenkilöt ja toimikunnat

Raimo Pahkala,puheenjohtaja, Okta, Honkakatu 10, 87100 KAJAANI, raimo.pahkala@nic.fi, (08) 637 009, 040 839 6638

Sirpa Alapuranen, varapuheenjohtaja, kerhoasiainhoitaja, Kavtsi, Vallikatu 5–7 A 4, 02600 ESPOO, sirpa.alapuranen@luukku.com, (09) 298 9881, 040 860 5148

Paavo Kramsu, Logi, Laukläheenkatu 6 A 23, 20740 TURKU, (02) 469 8449, 040 706 2764

Ritva Loimio, Ovtsi, Puistotori 6 as 16, 40100 JYVÄSKYLÄ, riloimio@cc.jyu.fi, (014) 615 282, 040 552 1037

Marja-Liisa Mäki, taloudenhoitaja, Alppas, Torikatu 10 as 6, 13100 HÄMEENLINNA, marja-liisa.maki@fortum.com, (03) 675 9061

Esko Sepponen, Njeallje, Sammalkuja 8, 76120 PIEKSÄMÄKI, esko.sepponen@suomi24.fi, (015) 482 941, 0400 155 950

Markku Salminen, Kuokte, Vuoritie 24, 04400 JÄRVENPÄÄ, markku.a.salminen@jippii.fi, (09) 291 9916 k, (09) 2719 2458 t, 040 548 4600

Hanna Sinilehto, Kolbma, Männiköntie 5 B 20, 05830 HYVINKÄÄ, hanna-mari.sinilehto@vtt.fi, 040 747 7479

Veijo Taavitsainen, Kuovza, Suontaustankatu 13, 48720 KYMI, veijo.taavitsainen@andritz.com, (05) 281 249, 020 450 5006

Toimihenkilöt

Riitta Gerlin, sihteeri, Kavtsi, Maria Jotunin tie 10 E 52, 00400 HELSINKI, iitu.gerlin@kolumbus.fi, 040 707 4598

Satu Ojala, toimitussihteeri, Geatki, Karpintie 13, 32700 HUITTINEN, satu.ojala@huittistensanomalehti.fi, (02) 560 1085 t 050 523 4844

Pirjo Sinilehto, jäsensihteeri, Kolbma, Veisunkatu 14 as 5, 33820 TAMPERE, pirjsini@saunalahti.fi, (03) 266 2592 k, 040 763 1109

Toimikunnat

Julkaisutoimikunta
Satu Ojala (pj), Riitta Gerlin, Juhana Häme, Raimo Pahkala ja Anne Toivonen

Järjestötoimikunta
Paula Jukala (pj), Antti Pulliainen ja Pirkko Westerqård

Koulutustoimikunta
Marita Maula (pj), Jorma Alapuranen, Hanna Sinilehto ja Esa Tervonen

Kämppätoimikunta
Seppo Björkengren (pj), Unto Flinkman, Tuure Hakkarainen, Tapani Oksanen, Raimo Rautjärvi ja Lea Sarkeala

Nuorisotoimikunta
Jouni Lehtinen (pj), Paavo Kramsu ja Raija Palosaari

Retkitoimikunta
Markku Salminen (pj), Lassi Lindell, Esko Sepponen ja Esa Säde

Saamelaistoimikunta
Ritva Loimio (pj), Liisa Haapalainen, Juhana Häme ja Seija Ålander

Susivaliokunta
Jorma Alapuranen (pj), Terttu Civil, Pauli Hulkkonen, Marita Maula, Matti Reittamo ja Veijo Taavitsainen

Työvaliokunta
Raimo Pahkala (pj), Sirpa Alapuranen, Riitta Gerlin ja Marja-Liisa Mäki.

Tilintarkastajat
Vappu Hietala ja Lasse Luoto.

Kerhovastaavat 2003

OKTA (1) Kajaani (1964 uud. 21.9.1984)

Pj. Liisa Haapalainen, Peltokatu 6 A 4, 88600 SOTKAMO, puh. 08-666 1932

Siht. Anja Mustonen, Erätie 20 as 15, 87200 KAJAANI, puh. 08-627 946

KUOKTE (2) Hyvinkää-Riihimäki (15.2.1967)

Pj. Markku Salminen, Vuoritie 24, 04400 JÄRVENPÄÄ, puh. 09-291 9916, 040-548 4600, markku.a.salminen@jippii.fi

Siht. Irma Löfman, Välenojankatu 4 C 21, 05880 HYVINKÄÄ, puh. 019-437 210, 040-717 9130, irmalof@surfeu.fi

KOLBMA (3) Tampere (27.5.1967)

Pj. Timo Tulosmaa, Majakkakatu 3, 33410 TAMPERE, puh. 03-346 0084, 040-744 8323, timo.tulosmaa@sci.fi

Siht. Sirkka-Liisa Jantunen, Nikinväylä 3 A1, 33580 TAMPERE, puh. 03-362 0977, 040-771 0305, sirkka-liisa.jantunen@atagears.fi

NJEALLJE (4) Pieksänmäki-Mikkeli-Varkaus (16.1.1970)

Pj. Lea Sarkeala, Pirtinranta 2 C, 78200 VARKAUS, puh. 017-556 5400, 0400-299 956, lea.sarkeala@tmileasarkeala.inet.fi

Siht. Leila Auvinen, Alvarintie 7, 78300 VARKAUS, puh. 017-555 2297, 0400-177 748

VIHTTA (5) Vaasa (29.1.1970)

Pj. Tapani Rajala, Lapuankatu 6 D 5, 65350 VAASA, puh. 06-315 4112, 050-330 8045, tapani.rajala@fi.abb.com

Siht. Kaija Mariapori, Keskuskatu 18, 65320 VAASA, puh. 06-315 3515, 050-5240 850

KUHTTA (6) Itäinen Helsinki (1971)

Pj. Lotta Lehtonen, Kuusistonlinnantie 4 A 1, 00900 HELSINKI, puh. 040-511 4381, lotta.lehtonen@helsinki.fi

Siht. Eeva-Mari Kivimäki, Hakaniemenkatu 11 A, 00530 HELSINKI, puh. 050-309 3584

TSIETSA (7) Iisalmi (5.3.1972)

Pj. Urpo Häkkinen, Huuhkajantie 9, 71800 SIILINJÄRVI, puh. 017-462 1922, 050-565 9839, urpo.hakkinen@jippii.fi

Siht. Hannu Katainen, Honkakatu 3 as 6, 74130 IISALMI, puh. 017-822 746, 0400-525 415, hannu.katainen@reppu.net

KAVTSI (8) Helsinki (23.10.1972)

kerhon sähköpostit: tunturikerho. kavtsi@kolumbus.fi

Pj. Jorma Alapuranen, puh. 040-502 6151, jorma.alapuranen@luukku.com

Siht. Juha Kelkka, Vanhaistentie 7 A 14, 00420 HELSINKI, puh. 09-531 428, 050-528 4538, juha.kelkka@fi.abb.com

OVTSI (9) Jyväskylä (28.9.1976)

Pj. Pauli Hulkkonen, Ruokkeentie 324, 40270 PALOKKA, puh. 014-311 0790, 0400-547 743, pauli.hulkkonen.001S@netposti.fi

Siht. Ritva Loimio, Puistotori 6 as 16, 40100 JYVÄSKYLÄ, puh. 014-615 282, 040-552 1037

LOGI (10) Turku (19.2.1978)

Pj. Paavo Kramsu, Laukläheenkatu 6 A 23, 20740 TURKU , puh. 02-236 3369, 040-706 2764

Siht. Paula Jukala, Rätiälänkatu 20 C 24, 20810 TURKU, puh. 02-251 7116, 0400-820 167

ALPPAS (11) Hämeenlinna (28.11.1984)

Pj. Teuvo Heinonen, Nujulantie 3, 13300 HÄMEENLINNA, puh. 03-619 7359

Siht. Marja-Liisa Mäki, Torikatu 10 A 6, 13100 HÄMEENLINNA, puh. 03-675 9061

KUMPE (12) Pohjois-Karjala (1985)

Pj. Esko Saastamoinen, Pohjoistie 1, 75530 NURMES, puh. 013-462 616, 0400-762 488

Siht. Ensio Hiltunen, Mäkilehdonkatu 7, 75500 NURMES, puh. 013-480 935, 0400-241 998

KUOVZA (13) Kymenlaakso (1970)

Pj. Veijo Taavitsainen, Suontaustankatu 13, 48720 KYMI, puh. 05-281 249

Siht. Sirkku Kanervio, Tornatorintie 13 as 25, 48100 KOTKA, puh. 040-554 6948

GEATKI (14) Satakunta

Pj. Satu Ojala, Loimijoentie 817, 32700 HUITTINEN, puh. 02-566 654, 050-523 4844, satu.ojala@huittistensanomalehti.fi

Siht. Pirkko Liuksiala, Huhkolantie 3 B 20, 32700 HUITTINEN, puh. 02-567 024, pirkko.liuksiala@huittinen.fi

NJALLA (15) Tunturilappi (1.11.1997)

Pj. Raija Palosaari, Ounasjoentie 810, 99140 Köngäs, puh. 016-642 242, 040-595 2625, raija.palosaari@luukku.com

Siht. Paula Naukkarinen, Valtatie 21, 99100 KITTILÄ, puh. 016-642 156, 040-846 2156

Kilimanjaro ja Sansibar 16. – 31. 1. 2002

Kilimanjaron huippu hotellista nähtynä.

Polku Kilimanjaron huipulle.

Suomen Latu ja Olympia Kaukomatkat järjestävät kaukoretkiä ympäri maailmaa. Minulla oli tilaisuus lähteä mukaan Kilimanjarolle tammikuun lopulla 2002. Ryhmään kuului 21 henkilöä eri puolilta Suomea, osa latulaisia. Matkan johtajana toimi Taisto Kuoppala Kiteeltä.

Keskiviikkona 16. 1. lento Helsinki- Amsterdam – Kilimanjaro, jossa olimme illalla klo 21.30. Bussikuljetus Arusaan Mount Meru-hotelliin. Seuraavana päivänä meno Ngorongoron luonnonsuojelualueelle. Tutustuimme menomatkalla maastoon muun muassa vesiputoukseen. Majoituimme kahdeksi yöksi noin 2.300 metrin korkeudelle hotelliin kraaterin reunalle.

Seuraavana päivänä tutustuimme halkaisijaltaan noin 20 kilometrin suuruiseen kraateriin 2.000 – 2.300 metrin korkeudessa. Kraateri on muodostunut kaksi – kolme miljoonaa vuotta sitten noin 5.000 metriä korkeasta tulivuoresta. Päivän safariajelulla näimme lähes kaikki Afrikan eläinlajit. Parhaimmillaan kalderan pohjalla on 25.000 suurta nisäkästä.

Lauantaina 19. 1. oli totuttelua vuoristoilmastoon 2.300 – 2.800 metrin korkeudessa.

Sunnuntai oli lepoa ja vapaata oleskelua, luento ym.

Maanantaina siirryimme autolla Kilimanjaron puiston portille, josta alkoi 35 kilometrin vaellus huipulle. Nousimme Mandaran vaellustuvalle, seitsemän kilometrin matkalla 2.700 metrin korkeuteen, jossa tutustuimme pieneen kraateriin halkaisijaltaan 400 metriä. Se oli kansallispuiston rajalla.

Tiistaina vaelsimme 12 kilometrin matkan, nousua noin tuhat metriä Horombon vaellustuvalle, jossa oli kauniit maisemat ja puolipilvinen sää.

Keskiviikkona oli totuttelua korkeaan ilmanalaan. Teimme kolmen kilometrin kävelymatkan, jossa oli nousua 300 metriä eli olimme 4.000 metrin korkeudessa. Sydämen syke alkoi olla jatkuvasti kohonnut, jopa yöllä nukkuessa.

Torstaina 24. 1. nousimme Kibo Hutille 4. 700 metrin korkeudelle kymmenen kilometrin matkalla. Meillä oli viimeinen ruokailu ja lepoa kivisessä rakennuksella ennen huipulle kipuamista. Lepo olikin tarpeen sillä huipulle meno tapahtui yöllä kuutamossa, kun jäätävä pakkasyö (- 10 - -20 astetta) oli kovettanut jyrkän rinteen.

Kipuaminen alkoi hieman ennen puolta yötä ja olimme huipulla aamun valjetessa. "Pole, pole" _ "hitaasti, hitaasti" oli oppaamme ohje viimeisessä nousuvaiheessa. Kilimanjaron huippu, Uhuru Peak 5.895 metrin korkeudessa oli saavutettu 25. 1. kuuden kilometrin matkalla kuudessa tunnissa. Yöllä satoi lunta, mutta aurinko sen päivällä sulatti. Kyllä oli mahtavat näköalat, jääkentät pilvien yläpuolella. Ilman happipitoisuus oli alhainen, joten pienikin ponnistelu aiheutti hengästymistä. Mutta kun aamu alkoi sarastaa Afrikan katolla, voitti se kaikki kärsimykset.

Alastulo tapahtui helpommin ja nopeammin. Ohitimme joka toisen yöpymispaikan. Kibo Hutilla ruokailu ja Morombo Hutilla yö. Lämpötilan nousi jo + 15 asteeseen. Lauantaina päästiinkin jo portille saakka juhlimaan.

Kilimanjaron huipulle mentiin viiden kasvillisuusvyöhykkeen läpi. Alimmat osat ovat asutus ja viljely, sitten metsävyöhyke, kanervanummi, Alppiinien ylätasanko (Suomen Lappi), jossa kasvillisuus mataa, kuten jäkälät. Hupuuvyöhyke, jossa päivälämpötila nollassa ja yöllä paukkuva pakkanen.

Sademetsävyöhykkeellä portille saakka oli sadetta lähes kahden tunnin ajan. Kantajien ja oppaiden kanssa juhlittiin huipulla käyntiä. Sen jälkeen autolla Kileman Kyaran hotelliin illalliselle ja nukkumaan.

Suomen Latu on tehnyt paljon työtä kehitysyhteistyön projektin 0,9 miljoonan euron määrärahojen turvin. Ulkoilureittejä rinteille on rakennettu 58 kilometriä ja korjattu paljon majoituspaikkoja. Vesijohtoa on uusittu. 23 vessaa on korjattu ja viisi uutta vessaa on rakennettu reitin varteen. 17 puuliettä on muutettu kaasulle ja väliasemille on asennettu yhdeksän kompostoria. Hieno pääportti, vesijohtojärjestelmiä ja sata infotaulua, on rakennettu 23 puu- ja betonisiltaa, rumpuja ym.

Paikalliset asukkaat saivat työtä 37.500 miestyöpäivää. Suomen Latu on hakenut projektille myös jatkorahoitusta EU-varoista, sillä Kilimanjaron rinteelle puoliväliin tai juurelle kaivataan monipuolista opastuskeskusta.

Sunnuntaina oli meno Kilimanjaron lentokentälle, kohteena Sansibarin maustesaaret. Oli jumalanpalveluksen aika. Tien varrella oli eri kirkkokuntien kirkkoja, esimerkiksi adventistien, evankelistojen, ortodoksien jne. Kirkkotiellä oli paljon kansaa.

Hienon fokkelilennon jälkeen olimme perillä Blue Bay -rantahotellissa. Ihana paikka meren rannalla uima-altaineen ja hienoine hiekkarantoineen, noin puolitoisdta kilometriä koralliriutoille saakka.

Seuraavana päivänä meillä oli tutustuminen maustefarmiin. Farmilta löytyivät kaikki yleisimmät Afrikan maustekasvit. Käynti museossa, muun muassa entisen orjatyövoiman käytöstä 1800-luvun lopulla ja käynti katolisessa kirkossa. Tutustuminen Sansibarin toriin, likaiseen paikkaan.

Tiistaipäivä oli vapaata. Oli tilaisuus uintiin, oleiluun meren rannalla ja tilaisuus osallistua muun muassa sukellukseen koralliriutoilla simpukoita etsimässä ja merielämään tutustumassa. Lämpöäkin riitti yli 30 astetta.

Keskiviikkona 30. 1. oli edessä lähtö lentokentälle pääkaupungin kautta. Kierros kaupungilla ja Taiston tarjoama ruoka ulkoilmaravintolassa. Lento illalla klo 20 Sansibarista Dar- es-Salamiin ja sieltä aamuyöstä Amterdamiin ja edelleen Helsinkiin, jossa olimme 12. 40.

Olavi Ylönen
Mikkeli

Ensimmäinen ryhmä Kilimanjaron huipulla.

Leijonia Ngorongorossa.

Apinoita Ngorongorossa.

Olavi Kilimanjaron huipulla.

Pippurit eri vaiheissa Sansibarin maustefarmilla.

Jäätikkö Kilimanjaron huipulla.

Mökki, jossa asuimme Kilimanjaron rinteillä.

Melontaviesti Suomi Meloo 2003 Pieksämäeltä Heinolaan

Taas oli todellista kansanjuhlan tuntua, kun melojat kokoontuivat 7.6.03 Pieksämäen Lomatrioon, valmiina kohtaamaan viikon pituisen riemun, kokemaan valoisat kesäyöt meloen, ja nauttimaan Luojan suomasta säästä. Tunturikerhoista olivat mukana Kuokte ja Kavtsi omilla joukkueillaan, mutta Tunturiladun omaa joukkuetta ei näkynyt, vaikka aikaisemmin oli ollut huhua oman joukkueen asettamisesta. Tunturilatulaisia oli toki muissa joukkueissa mukana ja muitakin jo vuosien takaisia melontatuttuja näkyi runsaasti. Kukahan tuokin on, entä tuo? Tutut kasvot, hymy ja tervehdys, tuttuja ollaan, vaikka nimet ovat unohtuneet.

Ja melko vakio oli Kavtsin joukkue, vanhat melojakonkarit Ako ja Tuure, "yöhoitajat" Leena ja Helena, Kösä, Pauli, Ripsi, Tasso, Pentti, Jarmo, Antti ja "ikiliikkuja" Anja. Erityinen ilo oli saada mukaan ulkomaiset vahvistuksemme Frida ja Eryca (USA) sekä Kim (Hollanti).

Frida ja Eryca

Antti oli tavannut viime vuonna Kajaanin kaupungin ystävyysmatkalla USA:ssa Fridan ja hänen tyttärensä Erycan, joiden sukujuuret ovat Suomessa. Nämä olivat näyttäneet melonnan mallia Michiganissa, Lake Superiorilla. Järvi on suuri kuin meri, käytiin vähän kokeilemassa melontaa ja kerrottiin suomalaisesta kesätapahtumasta Suomi Meloo. Jospa lähtisitte kokeilemaan Suomeen. Kuinka ollakaan ajatus alkoi elää, ja kun siihen voitiin liittää vastavierailu Kajaanissa, alkoi matkasuunnitelman teko, josta sitten tosiaan tuli täyttä totta. Frida ja Eryca osoittivat, että Michiganissa opittu melontataito oli täyttä tavaraa Suomessa.

Kavtsin melojat Pentti. Ako, Pauli, Frida ja Antti.

Kim

Kim oli kuullut melontatapahtumasta suomalaiselta oppaalta ollessaan Lapissa keväällä hiihtämässä. Opas oli suositellut yhteydenottoa Kavtsiin, jonka tiedot löytyivät internetistä. Ja kuinka ollakaan Paulin puhelin soi toukokuun alussa Riikassa, hento naisääni sanoi pari sanaa suomea, vaihtoi sitten englantiin ja päästiin yhteisymmärrykseen, mistä on kysymys. Kim tahtoi mukaan kavtsilaiseen melojajoukkoon. Seuraavien viikkojen aikana sähköpostilla vaihdettiin infoa ja sovittuna aikana Kim istui Helsingin rautatieaseman tornikellon alla portailla. Myös Kim on oman tiensä kulkija, kokenut retkeilijä ja meloja, jonka vauhtia oli koko ajan hillittävä, ettei oltaisi ajettu keula kohisten johtomelojan ohi.

Frida, Eryca ja Kim.

Vaihtopaikalla oli vipinää.

Melontapalaveri

Toukokuussa laadittiin alustava melontalista, ja todettiin, että näin suuri joukko ei pääse melomaan, jos meillä on vain yksi kajakki mukana. Melonnan eri vaiheissa meitä oli mukana vaihteleva määrä. Heti päätettiin ottaa mukaan toinen kaksikko, jolle sitten tulikin ihan mukavasti melontavuoroja, aina pääsi mukaan, jos oli voimia. Listaa laadittaessa toki tiedettiin, että siihen tulee matkan varrella muutoksia. Ihan kaikki aluksi ilmoittautuneet eivät päässeetkään mukaan. Listan toinen, todella monimutkainen puoli on laatia koko toiminnalle järkevä logistiikka, so. kuka ajaa kenenkin autoa, missä pidetään yöpaikat, jne. Nämä asiat kuitenkin ratkesivat kuin itsestään viestin edetessä. Autoja ei jäänyt matkan varrelle eikä melojia.

Luossa

Luossa oli laskettu vesille juhlallisin menoin aikaisemmin viikolla, nyt se pääsi neitsytmatkalleen.

Lähdössä se herätti huomiota: mikä oli tämä juhlaliputettu viirein ja mastoin koristeltu alus? Tarkoituksena oli, että juhlaliputusta käytetään mahdollisimman paljon. Kohtalo oli määrännyt toisin. Jo ensimmäisellä osuudella tultaessa ensimmäiselle siltarummulle liputus piti laskea alas, jolloin viirien harukset luiskahtivat lenkeistään. Samalla katkesi viirejä sitonut liina maston yläpäästä. Korjaus siinä tilanteessa mahdoton. Ei kun juhlaliputus kainaloon ja odottamaan parempaa aikaa. Ei alkumatkasta muutenkaan olisi ollut mahdollisuuksia liputuksen käyttöön, kun reitti kulki ahdasta ja risuista jokiväylää pitkin. Järviosuuksilla liputusta käytettiin uudelleen, kunnes maston alakiinnitys murtui ja liputuksen käytöstä oli luovuttava. Juhlaliputus oli täyttänyt tehtävänsä: se oli herättänyt runsaasti positiivista huomiota, sellaista ei ollut ennen näissä kisoissa nähty.

Luossa on kevytkulkuinen, suuntavakaa ja helppo ohjattava, kunhan peräsimen säätönarut olivat tulleet tutuiksi.

Todetaan myös tähän, että meillä oli myös uusi rantautumislippu.

Melonta

Vaihteleva, enimmäkseen kuitenkin kolea ja sateinen sää seurasi matkaamme, mutta eipä se paljon melontaa häirinnyt. Alkuvaiheessa oli paljon jokimelontaa, ns. Naarajoen reitti, josta siirryttiin Kyyveden kautta ns. Majavareitille Virtasalmelle. Matkalla oli merkkejä majavien olemassaolosta, järsittyjä ja kaadettuja puita, nähtiinpä majavan pulahtavan edeltämme sukelluksiin. Vaihdot sujuivat ongelmitta, autosiirrot samoin. Vielä ei ollut kertynyt univelkaa.

Reittimme kulki halki Sorsaveden ja Suonteen, Suonenjoen kautta Iisvedelle.

Puolen eskimon käännös

Pitkän yöosuuden melonta Vaajasalmelta Kierinniemeen piti olla alunperin 45 km pituinen. Leena ja Helena olivat Luossan kanssa jossain edellä, Pauli ja Kösä seurasivat jälkijoukossa toisella kaksikolla. Sää oli sen verran sateinen ja huono, että osuutta oli voitu lyhentää jättämällä joitain saarien kiertoja pois. Reitti kulki Tyyrinvirran kautta uudelle järvelle. Kun satoi, yö oli jokseenkin hämärä, eikä virralle tultaessa oikein huomannutkaan, kuinka vauhti pikkuhiljaa kiihtyi. Saavuttiin leveälle ja matalalle kivikkoiselle virtaosuudelle, jossa vauhtia oli hillittävä välillä takaperin meloen. Kaikki menisi aivan hyvin, jos pystyttäisiin tulemaan virtaa alas yksi kerrallaan, niinkuin johtomelojan tarkoitus lienee ollutkin. Epämääräinen vauhdin lisääntyminen ja kivien väistely aiheuttivat ajoittain kanoottien ruuhkaantumista. Koko ajan oli varottava törmäämästä edellä oleviin kanootteihin ja väistettävä kiviä samalla takaperin meloen, vauhtia hillitten. Kas, tuolla on joku mennyt ympäri, kajakin vaalea pohja näkyy ja kaksi melojaa vedessä pitelemässä kiinni kajakista. Enempää ei uskaltanut havainnoida, kun oli oma melonta hoidettavana, kyllä se turvaryhmä heidät sieltä vedestä hoitaa.

Virrasta päästiin ja jäätiin odottelemaan perässä tulijoita. Missähän Leena ja Helena ovat, kun ei niitä täällä näy? Eivät kai he? Ei varmaankaan, he ovat varmaan jossain sivumpana.

Ilman pulahtamistakin melojat olivat sateen vuoksi läpimärkiä. Johtomeloja Eki oli ottanut yhteyttä lähettyvillä olevaan Rautalammen kirkonkylään. Päästiin pian kirkonkylän rantaan, jossa selvisi, että Luossa oli kuin olikin tehnyt sen puolen eskimon käännöksen siellä virrassa ja melojat olivat tosi märkiä ja viluissaan. Kaatumisen yhteydessä oli Luossan keulalla ollut lipputanko mennyt poikki ja lippu jäi sinne virtaan.

Luossan neitsytmatka oli tähän mennessä kokenut melkoisesti kolhuja, mitähän vielä olisi tulossa?

Kiitos Rautalampi

Eki oli saanut hälytetyksi paikallista väkeä melojien avuksi sen verran, että seurakuntasali lähellä rantaa sekä kylällä oleva kunnantalo saatiin avatuksi ja melojat pääsivät kuivattelemaan, vaihtamaan vaatteita ja syömään eväitään. Pitkän yöosuuden perinteisiin on kuulunut, että Kösä on aina tauolla paistanut räiskäleitä. Mikä oli paistaessa, kun oli kunnantalon keittiö käytettävissä. Trangia hellalle ja lättyjä paistamaan. Ensimmäiset lätyt ihanalle pelastajallemme kunnanjohtajan sihteerille Raija Heiskaselle, joka vielä keitteli kahvit. Leena ja Helena olivat päässeet kuumaan suihkuun ja

Juhlaliputettu Luossa lähtötunnelmissa, Ako ja Jarmo.

saaneet kuivat vaatteet ylleen. Pian oltiin valmiita jatkamaan matkaa, mielessämme ikuinen kiitollisuus Rautalammelle täsmaan Kajaaniin. Frida esittikin voimakkaan vaatimuksen: ehdottomasti meidän on tavattava Michiganissa elokuussa 2005, jolloin siellä järjestetään suuri suomalaistapahtuma. Samalla päästäisiin kokemaan Lake Superior meloen. Ajatus on viritetty, miksipäs ei.

tä yöllisestä kohtaamisesta.

Melonta jatkuu...ja melajuhliin

Reitti jatkui suurten Konneveden ja Keiteleen järvenselkien kautta. Aluksi oli ankara vastatuuli, eteenpäin pääsi vain ankarasti ponnistellen. Reitti olisi myöhemmin kääntynyt sivutuuleen, josta syystä johto teki ihan oikean päätöksen. Vaaralliset osuudet peruutettiin. Turvaryhmä ei olisi voinut taata turvallisuutta, kun kumiveneilläkin on täysi työ pysyä myrskyävälle järvelle hajoavan melojajoukon perässä. Sää oli ollut todella vaihtelevaa, oli ollut tuulta ja tyyntä, sadetta ja myös hieman aurinkoa.

Päästiin Jyväskylän pohjoispuolella olevilta vesiltä pikkuhiljaa Päijänteelle ja Noukanniemeen, melajuhlapaikalle. Päästiin kokemaan teltta-sauna ja keskittymään sen jälkeen melajuhliin. Helena sai 15-vuotisdiplomin. Kavtsilaiset järjestivät oman kakkutilaisuuden uusien ulkomaisten ystävien iloksi ja sitten päästiin aloittamaan varsinainen melajuhla, johon kuului iloista seurustelua ja tanssia ystävien kesken. Melajuhlissa on usein varsin äänekästä juhlintaa pitkälle pikkutunneille. Tästä kaikesta pääsi pistämällä korvatulpat ja menemällä nukkumaan ajoissa, sillä univelkaa oli jo alkanut kertyä.

Päästiinkin jo Päijänteelle ja kohti Säynätsaloa. Muu joukko oli jo tutustumassa Alvar Aallon arkkitehtuuriin maissa ja me vesillä, Aallon rantahuvilaa ihaillessa.

Keskinen Päijänne ylitettiin muutamalla osuudella, ja myötäisillä osuuksilla päästiin yrittämään surffailua aalloilla. Seuraava pitempiaikainen leiri pystytettiin Isorantaan. Perjantaina aurinko jo paistoi hetken täydeltä terältään Isorannan biitsille, jossa pidettiin piknikkiä.

Oli myös tullut aika jättää hyvästit ystävillemme Fridalle ja Erycalle, joita tultiin hakeme. Pauli ja Leena saattelivat Kimin Helsinki-Vantaan lentoasemalle, jossa heitimme hyvästit jälleennäkemisen toivossa. Kuva-ja tekstipostit tulevat lähiviikkoina muistuttamaan kuluneesta melontaviikosta.

Päämäärä saavutetaan

Joukkomme oli jo huvennut puoleen, mutta eipä matkakaan ollut enää pitkä. Viimeiset osuudet hoidettiin perille ja niin olimme Heinolassa. Loppujuhlallisuudet menivät rutiinilla ja järjestelyistä vastuun kantaneet saattoivat huokaista helpotuksesta. Olivat menneet ihan mallikkaasti, kuten aina.

Joukkueen kipparina saattoi myös todeta, että hienosti meni, mikäpä oli mennessä, kun oli rautainen kavtsilainen joukko hommaa hoitamassa. Kipparin ollessa melomassa tai lepäämässä vaihdot ja siirrot hoituivat varmuudella, kipparina voi vain kiittää aktiivista joukkuetta.

Vielä halaukset ennen eroamista, hyvän kotimatkan toivotukset, ja kukin tahoillemme.

Lopuksi

Tämän vuoden melonnalle antoi erityisen leiman ulkomaisten ystävien mukaan tulo. Maailma on pienempi kuin ennen, internet ja sähköposti toimivat reaaliajassa ja lähentävät ihmisiä toisiinsa. Meillä oli hauskaa yhdessä pienistä kielivaikeuksista huolimatta. Ystävämme pääsivät nautiskelemaan suomalaista luontoa ja maalaismaisemaa tavalla, jota kukaan tavallinen turisti ei pääse kokemaan. Kuinka paljon meillä on reaalisia mahdollisuuksia tarjota vastaavaa, jos kyselyjä vastaisuudessa on? Yksittäiset retkeilijät mahtunevat aina mukaan, mutta isomman ryhmän kanssa se ei niin helposti onnistu.

Ensi vuonna Suomen meloessa Ilomantsista Kotkaan Kavtsi on takuulla mukana.

Pauli Aaltonen

Kavtsin joukkueen kippari

Kakkujuhlat.

Joukko eri-ikäisiä, vanhempia naisia

Vaikuttava näky!

Teitähän tulee sieltä metsän täydeltä!

Kuukkelille kelpasivat vain parhaat makupalat.

Tunturikerho Geatkin naisten kesävaeltajat herättivät ansaittua kiinnostusta Lemmenjoella niissä harvoissa vastaantulijoissa, joita alueella liikkui heinä-elokuun vaihteessa. Vaskojoen kämpällä kahdestaan yöpyneet miehet menettivät hetkessä olettamansa erämaan rauhan, kun samaan pihapiiriin tuli 11naista pystyttämään telttoja ja kokkaamaan päivällistään yhdeksän maissa illalla.

Heinäkuun helteet hellivät kansaa etelän lisäksi myös pohjoisessa. Njurgalahteen saavuttuamme lämpömittarissa oli celsiuksia 30 verran ja lähipäivien sääennustetta udellessamme Tintti totesi, että pahempaa on vielä tulossa. Tämän tarkan kuvauksen ansiosta rinkkoja kevennettiin villapaidoista ja muista viikon aikana täysin turhista vaatteista. Ainoat käyttökelpoiset vaatteet olivat shortsit ja hihattomat t-paidat, joita tehtiin hihallisista nopeasti puukkoa apuna käyttäen.

Veneellä Ravadakselle ja siitä polulle. Kahdeksan kilometrin patikoinnin jälkeen leiri pystyyn - olihan takana valvottu yö, sillä 24 tuntia aiemmin oli lähdetty matkalle Huittisten, Kokemäen, Porin, Naantalin ja Iisalmen suunnasta.

Sunnuntaiaamu valkeni kirkkaana, pilven haituviakaan ei taivaalla näkynyt. Rinkka selkään ja menoksi, suunta Vaskojoelle, jonne oli matkaa parisenkymmentä kilometriä aluksi Maddib Ravadaksen vartta seuraillen. Kun vesi kultakaivausten yläpuolella kirkastui, singahti "akkalauma" veteen hakemaan vilvoitusta. Se osoittautuikin viisaaksi tempuksi, sillä Vaskojoelle päästyämme kuulimme tuloamme hämmästyneinä seuranneilta miehiltä, että heidän porukastaan oli yksi joutunut jättämään vaeltamisen kesken lämpöhalvauksen vuoksi. Niinpä niin, huivi tiukemmalle tai lippis päässä on helteellä syytä kulkea. Ja vilvoittautua aina kun voi.

Pari vuotta aiemmin yritimme yhden vaellusjoukon kanssa Vaskojoen ylitystä parinakin päivänä, mutta se ei onnistunut, koska vettä oli paljon ja virta olisi vienyt hennoimmat mennessään. Nyt joen olisi ylittänyt helposti. Lemmenjoessakin vettä oli vähemmän kuin miesmuistiin, venemiehet olivat padonneet uomaa matalimmista kohdista, jotta vettä riittäisi veneen alla.

Vaskolta matka jatkui seuraavana päivänä Jäkäläpään juurelle Karukorvenkuruun, jossa yövyimme. Jäkäläpään yli tarvoimme jälleen helteisessää säässä, mutta Ollilan kaivospiirin kohdalla taivaalta tupsahti sadekuuro, joka kasteli vähäpukeisen joukkomme litimäräksi. Sadekuuro tuli ja meni, sen jälkeen vanha taivas kaivautui taas esiin ja ja tunnissa olivat vaatteet kuivia ja tutut hikikarpalot jälleen otsalla ja silmäkuopissa!

Pelliselle päästyämme nautimme varaustuvan ylellisyydestä. Sauna lämpimäksi ja päästimme pesemään hikiset kroppamme ja päämme ja sen jälkeen vilvoittautumaan Morgamojaan, jossa ei nyt sentään päässyt uimavetoja vetämään, mutta kastelemaan itsensä puolin ja toisin poikkeuksellisen lämpimässä vedessä.

Seuraava päivä oli "huilipäivä", sillä kävimme ilman rinkkoja Petronellan kukkuloilla ja kiersimme sellaisen kympin lenkin. Taas saunaan ja veteen, mikä sen upeampaa.

Torstaiaamuna pakkasimme kamppeemme ja menimme Kultasatamaan, josta jatkoimme heti - tosin ilman rinkkoja - Morgam Viibuksen huipulle. Tuulen henkäys oli hellä, joten nyt oli luovuttava jo paidastakin. Onneksi vastaantulijoita ei ollut!

Huiputuksen ongelmaksi oli muodostumassa vesipula, sillä Viibuksen purojen pohjalta paistoivat kuivat kivet ja pullollisien oli riitettävä koko retkelle.

Kolmessa tunnissa Viibus oli huiputettu ja ihailtu upeaa näkymää, joka ylhäältä kantautui. Sieltä erottui hyvin Pellisen maantie - ja se mänty, joka oli maamerkkinä puhelinkioskille. Sen juurella piisasi kenttiä vaihtaa kuulumisia etelän immeisten kanssa.

Viibuksen jälkeen kuppikuumat kitusiin ja matka jatkui Ravadakselle, jossa nukuimme reissumme viimeisen maastoyön. Viibuksen huiputuksella aisti jo sen, mitä tuleman piti. Mustat pilvet valtasivat taivaan ja Ravadaskönkäällä saimme sen toisen sadekuuron salaman ja ukkosen saattelemana. Askelta tiukemmin eteenpäin ja pian olimme autiotuvassa, jossa sitten yövyimme. Emmehän viitsineet enää kastella kuivana säilyneitä telttojamme.

Reissun viimeisenä päivänä temme vielä lenkin Ravadaskönkäälle, jossa filmi paloi ja innokkaimmat poimivat puolijalokiviä vedestä.

Hieno kokemus oli jälleen muistojen repussa, helteisempi kuin koskaan aikaisemmin.

Kiitos kumppanit!

Satu

Purosta katosi yhtäkkiä vesi. Kuvat: Eija.

Laavu on purettu - työ alkaa.

Laavut ovat valmiit.

Kunnostettu turvekammi kutsuu.

Talkoissa Kiilopäällä

Lapin kenttä, mikä se on? Nimen olin joskus kuullut, muuta en tiennyt. Tiedätkö sinä?

Ei tiennyt moni muukaan. Kuulin, että oli mahdollisuus lähteä talkoilla sitä kunnostamaan. Olin halukas jo aivan uteliaisuuttani. Kesäkuun kolmas päivä meidän automme kaarsi Kiilopään pihaan. Majoittumisen ja ruokailun jälkeen kokoonnuimme kaikki yhteen. Esittelyjen jälkeen **Pirjo Kouvo** kertoi paikasta ja korjaussuunnitelmista ja sitten mentiinkin katsomaan paikkaa.

Lapin kenttä on hiukan syrjässä tavallista vaeltajaa. Ensin mennään savusaunaa kohti, ohi ja sitten muutaman mökin välistä ja siinä se on. Talvisin paikassa on lasten hiihtomaa. Tulosuunnassa aluetta ympäröi jonkin matkaa aita. Kenttä on rinteessä ja sinne on sijoitettuna turvekammi, kaksoisturvelaavu, turvekota (suuri), niliaitta ja patsasaitta, jota jarka-aidaksikin kutsutaan (ei jalka-aitta). Se on ruoka-aitta, joka on siirretty kentälle Luttojoen latvoilta Kuutuan tien varrelta Semenoff-suvun riistamailta. Niliaitan on lahjoittanut Pieksän Latu. Muut rakenteet on tehty paikan päällä. Rakennustyöt aloitettiin 1979 ja se valmistui talkootyönä 1981. Talkootyötä johti **Pekka Huttunen** ja apunaan oli Suomen Ladun tunturivaliokunnan jäseniä.

Siinä se siis oli, tosin jossain määrin ränsistyneenä. Lahot opasteet oli poistettava, turvetta lisättävä sinne tänne, lahonneita puuosia uusittava ja iso kota oli purettava ja tehtävä paikalle pienempi samanlainen, aitaakin saisi jatkaa, jos jää aikaa. Alueen länsipuolella oli iltanuotiopaikka, johon kuului myös istuimet, nyt jo lahot. Tulipaikka oli määrä siirtää pois Kiertelimme ja katselimme paikkoja. Tuli siihen jäniskin ihmettelemään moista joukkoa. Mitäs, jakaannuimme ryhmiin. **Tapanin** ryhmä oli jo muotoutunut ja he olivat purkaneet edellisenä päivänä toisen kaksoislaavusta.

Talkoolaisia oli 14 henkeä, miehiä ja naisia liki saman verran. Alueellisestikin ympäri Suomea. **Matti**- poika edusti nuorisoa. Osa talkoolaisista oli hyvin aamuvirkkua joukkoa. Ennen puolta seitsemää he rivakasti kävelivät kentälle töihin. Tapanin ryhmä jatkoi laavun kunnostusta, **Eelin** ryhmä kävi kammin kimppuun ja suurin ryhmä tuli turvekodalle töihin.

Siinä keulamiehenä oli **Hannu**. **Raimo** kantoi ylimmän vastuun ja **Pauli** hoiti kuvauksen töittensä välillä. Naisten tehtävä oli useimmiten materiaalin siirtoa, roskan polttoa, naulojen irrottelua ym. Suuren kodan purku näytti aluksi aivan mahdottomalle, mutta joukkovoima on hyvä voima. Kun iltaruuan aika tuli puoli kuudelta, oli kotakin purettu, vaikka alaosasta turve oli aivan jäässä. Ruokaa talo tarjosi sopivin välein ja se oli erinomaista. Kahtena iltana saimme nauttia savusaunan hellyydestä. Tarpeen se olikin, sillä keskiviikkona sää oli tuulinen, kylmä ja sataa tihkutti vettä. Välillä piti käydä käsiä lämmittämässä roskanpolttopaikalla.

Sateesta huolimatta uusi pienempi kota alkoi hahmottua. Oli mielenkiintoista nähdä, kuinka se tehtiin. Torstaina muut kohteet olivat jo valmiit ja voitiin suurrynnäköllä käydä kodan päällystämiseen turpeella. Tietenkin se loppui kesken, eikä uutta saatu. Talon laitosmiehet kuulemma jatkavat turvetusta myöhemmin. Kodan ovi sai uudet kamanat ja se asetettiin paikoilleen. Aurinko paistoi. Tuntui selvästi kesä olevan tulollaan Lappiin. Mukava oli katsella kättensä töitä.

Lapin pitkä valoisa päivä innosti käyttämään iltapuhdettakin ulkoiluun. Välillä kiertelimme yksin, välillä yhdessä. Porukalla kävimme Kiilopään huipulla ja eikös vain, saimme vettä niskaamme. Riekonmarja oli kukassa. Riekkoemo yritti johdatella meitä pois reviiriltään.

Jätevesialtaalla bongasimme keltavästäräkkiparin (se oli minulle ennestään tuntematon) ja muita tavallisempia lintuja. Torstai-iltana meillä oli iltanuotio ja makkaran paistoa. Jutttelimme niitä näitä, ilta-aurinko paistoi lämpimästi, taivaanvuohi piti lentonäytöstä nuotiopaikan yläpuolella siivet mäkättäen. Tänne kannatti tulla. Yksi pieni harmi vaivasi. Muutamilla ammattimiehillä oli mukanaan omia työkaluja. Työn tuoksinassa joku särkyikin, mutta yksi sorkkarauta katosi noin vain. Sitä etsittiin "tolokusti", ei löydetty. Perjantaiaamuna meidän Kajaanista tulleiden, oli määrä lähteä kotimatkalle. Muut jatkaisivat töitä muutaman tunnin. Aamuvirkkuna Eeli nousi ja meni vielä aukomaan laavun lattialautoja ja katsomaan, löytyisikö etsitty sieltä. Ja sieltähän se löytyi. Mikäs oli lähteä kotimatkalle.

Liisa

Jarka-aitta sai uuden katon.

Tyytyväiset talkoolaiset.

Iso kota rappiotilassa, kaipaa kunnostusta.

Ison kodan uusi kehikko tekeillä sateessa.

Sirkka Selisteen päiväkirjasta

VAELLUS UTSJOKI – KARIGASNIEMI 31.3.-8.4.1983, osa II

Susi-Kiisalla.

Osanottajat Birger Fagerström, Liisa Fagerström (vetäjä), Lars Råberg ja Sirkka Seliste. Matkakertomuksen ensimmäinen osa julkaistiin viime numerossa.

Täyskäännös ja saapumispaikalle palattuamme Susi-Kiisa näkyi selvästi vasemmalla. Tunsin itseni kerta kaikkisen hölmöksi, pitäisi ottaa kaikki faktat huomioon, kun kerran lähtökohta oli epäselvä ja Nuvvusjoen latvat ovat niin loivarinteisiä, ettei niitä talviolosuhteissa huomaa, vaan tulee yli panematta niitä merkille. Vasta lähempänä Nuvvuskylää joen reunat jyrkkenevät jyhkeiden tuntureiden ympäröidessä uomaa. No, oppia ikä kaiken jälleen tämä tutaan.

Alas vain ja ennen Nuvvuksen kylään laskeutumista pidimme ruokatauonkin, sillä termospulloista löytyi kuumaa vettä ja evästä pussista. Kahvitauolla minä jälleen koheloin murukahvista puolet tunturiin. Hällä väliä tuumin ja kauhoin vähän päällimmäisiä hangelta takaisin kippooni. Lasku alas kylään olikin aika moista. Lasse suomusuksineen tuli "täysillä", minä jouduin ottamaan eräässä kohdin pyrstöjarrutuksen, kun vauhti ei muuten vähentynyt. Maantien varteen päästyämme jätimme sukset ja ahkiot siihen ja riensimme postipaikkaa etsimään. Posti (sanotaan Suomen pienimmäksi) oli kiinni, mutta postinhoitajan kotoa Liisa soitti Hesaan ja sai tietää kuulumiset. Minä puolestani käväisin keittiön puolella juomassa pari lasillista vettä ja kirjoitin äidille kortin, jonka sanottiin lähtevän vasta keskiviikkona.

Hikisin urakka olikin sitten edessä, kun lähdimme kiipeämään Susi-Kiisalle. Lipsuvat sukset oli pakko ottaa kainaloon ja vetää ahkiota jalkapelillä, mutta sekin tuntui raskaalta, hien valuessa ainakin minulta pitkin selkää. Onneksi matka ei ollut pitkä ja Birgerin avustukselle minäkin viimeisenä sain ahkioni mäen päälle. Perille todella pääsimme ja tuttuja susiviikon viettäjiä oli jo saapunut paikalle, kun kellon osoittaessa 16.00 Lasse jälleen riensi kahvinkeittoon ja hyvältä se kahvi maistui Liisan esiin ottaman kakun myötä. Ulkona riisuin yläkroppani paljaaksi pesten sen saveteilla ja vaihtaen kuivat vaatteet ylleni sekä ripustaen hikisen hyntteet koivun oksalle tuulettumaan.

Iltaa vietettiin turistessa ja Pekka lähti Karigasniemeltä Anteroa ja Eevaa hakemaan. Pojat yöpyivät kammissa ja Liisan kanssa me kellahdimme kämpän lattialle. Illalla Liisa oli valmistanut riisipuuron Lassen antamista ryyneistä ja minä puolestani väskynäsopan niin ikään Lassen aineista. Aamulla olisivat lämmitystä vaille valmiita. Ilma osoitti selkenemisen merkkejä, ja niinköhän tuo Liisan ennustus toteutuisi: "pääsiäisaamunahan aurinko tanssii", MUTTA

3.4.

eipähän vain tanssinut, vaan sumu kattoi maiseman tiiviisti. Söimme puuromme keittoineen, varustimme termospullot vedellä ja mustikkakeitolla sekä jäimme odottavalle kannalle. Odottavalla kannalla oli Liisa toisessakin suhteessa. "Missä viipyvät pääsiäismunat" kysäisi hän lopulta ja minä pomppasin ylös hakeakseni ahkiostani läksiäisiksi Anjalta ja Vallulta saamani suklaamunat. "Pääsiäisaamunahan ne on tapana saada" tuumaili Liisa, kun minä vain panttasin herkkuja ahkiossani. – Osa susiviikon viettäjistä lähti Utsjoen kirkkoon osa tunturiin vanhoja jälkiä seuraten ja me vain odottelimme ja teimme paperitöteröihin purujätteestä "priketejä". Maija-Liisa tarjosi meille kirkkokahvit ja kuinka ollakaan, taivaan kansi alkoi repeillä. Jälkeen puolen päivän aurinko pilkisti pilvien välistä ja silloin meille tuli matkakuume.

Valmiiksi pakatut ahkiot olivat lähtövalmiina ja kellon osoittaessa vähän vaille 13.00 olimme suksilla ja nousussa ensimmäistä jyrkkää rinnettä Nuvvuskaidille. Nousua riitti, mutta maisemat olivat loistavat auringon paisteessa. Eva, Antero, Esa ja Pekka tulivat hiihtolenkiltä meitä vastaan rinteessä ja Pekka lausui minulle "eikö susiviikon vietto miellyttänyt-kään". Olin nim. illalla kysäissyt, voisiko jälki-ilmoittautua viikolle. Olin siihen luvan saanut, mutta katsoin kuitenkin parhaimmaksi jatkaa matkaa. En ehkä olisi jatkanut, jos ilma olisi ollut entisenlainen. Nyt näytti valoisammalta.

Seurailimme kolbmalaisten jälkiä, jotka vuorokautta aikaisemmin olivat lumeen piirtyneet, kun porukka oli suunnistanut Kuiville. Laskeuduimme liiaksi oikealle, vaikka taukopaikan jälkeen lähdimmekin heidän reitiltään sivuun. Jänkää riitti ja me löysimme jälleen kammin rauniot sekä yritimme paikallistaa reittiä sille kammille, jota emme aikaisemminkaan olleet löytäneet. Emme varmaankaan pitkällä siitä olleet, mutta ilta joutui ja pakkanen kiristyi. Jängän keskellä näimme ladon ja suunnistimme sitä kohti katsastaaksemme sen antaman mahdollisen suojan. Suojaa siitä ei ollut ja niin suuntasimme kohti etelää lähimmän kumpareen Vuobme Aihtevarrin taakse suojaan. Päätimme jäädä siihen. hangelle pystytettiin teltta ja minä puolestani ryhdyin kaivamaan poteroa, sillä en halunnut tunkea itseäni toistamiseen sellaiseen ahtauteen. Poterosta tuli oikein siedettävä. Sukset ristiin päälle, jätejäkki sen jälkeen ja sitten vielä sauvoja ja risuja sekä lumimöykkyjä peitoksi. Vot, harasoo. Kuuma kaakao vatsaan ja pömpeliin, jonka suuaukon Lasse peitti muovisella vaatepussilla, joka koossa piti sisään työnnetty suksi ja ahkioni aisa. Lämmintä riitti, kerrassaan hieno maja. "Kyllä tämä aina Susi-Kiisan olot voittaa" tuumasin illalla huhkiessani poteroni kimpussa.

4.4. eli toisena pääsiäispäivänä

Illalla toisten asettuessa telttaan ja minä kammiini oli mitä kaunein ilma, mutta ei aikaakaan, kun tuuli rupesi leyhyttelemään kammini oviaukon plastikkeja ja siitä se yhä voimistui. Lasse nousi teltasta katsastamaan tavaroita, jotka olimme asettaneet melko huolettomasti pitkin teltan ympäristöä.

Kun sitten aamu valkeni, tuuli piiskasi kylmän pohjoisesti yli tantereen saaden näkyvyyden katoamaan tyystin. Illalla vielä ihailimme Paistuntureiden komeita silhuetteja, nyt tuskin olisimme edes tienneet, missä ne ovat, sillä lunta tuprusi joka puolelta. Mustikkakeitto valmistui hätäisesti lumiluolani suuaukon suomassa suojassa, mutta muuta sitten emme keittäneetkään, vaan ripeäsi yritimme saada kamat kasaan ja kohti Kuivin kämppää. Kylmä tuuli sai meidät varustautumaan tuulenpitävillä sadevarusteilla ym. ja onneksemme tuuli puhalsi takaapäin, kun paikallistimme asemamme ja lähdimme kiertämään Ingga Aihtevarria ja siitä sitten eteläsuunnalla kohti Kuivia. Emme sentään niin heikkoon kuntoon joutuneet, kuin matkan varrella näkemästämme kolmesta porosta yksi. Se tuskin jaksoi monta askelta ottaa, kun oli jo laskeuduttava makuulle. Suklaata syöden ja lämmintä vettä juoden, siinä voimalataus, joka toi meidät kämpälle ja asetuimme taloksi. Pari kuopiolaistyttöä oli ruoanlaittopuuhissa tullessamme, mutta he jatkoivat matkaa ylös tunturiin, vaikka yritimme sada heidät jäämään lämpimään kämppään. Tunturissa kävi melkoinen mylläkkä, kuten jälkeenpäin kuulimme, ja tytötkin joutuivat yöpymään teltassa, jossakin Akujoen rantamilla. Kuhttan 3 kaveria ilmestyivät melko pian tyttöjen lähdettyä ja heidän kanssaan vietimme yön, muita kulkijoita ei ilmaantunut. – Lassen ahkiosta löytyi todelliset pääsiäismunat, joita Liisa hellien käsitteli keittokuntoon. Siinä käytiin aluksi polemiikkia, ovat vai eikö munat jäätyneet. Lasse oli sitä mieltä vankasti, etteivät ole jäätyneet, sillä hän oli ne pakannut niin hyvin. No, olivat tai eivät munat olivat aivan ok ja hyviltä maistuivat. – Kuhttalaisten Terho oli varustautunut mahtavin kameravarustein ja illan hämärässä ja tuiskun tuivertaessa hän kävi välillä kuvaamassa kämpän sisällä vallitsevaa rauhaa kynttilän valossa läpi ikkunan. Vietimme rauhaisan, leppoisan yön.

Jatkuu seuraavassa numerossa.

KOKOUSKUTSU

Tunturilatu ry:n syyskokous pidetään lauantaina 11.10.2003 klo 13.00 alkaen Heinänokan leirikeskuksessa Turun Eriksvallassa, Heinänokantie 66.

Kokouksessa käsitellään Tunturiladun sääntöjen 7 §:n syyskokoukselle käsiteltäväksi määräämät asiat:

1 Käsitellään johtokunnan esitys toimintasuunnitelmaksi ja talousarvioksi alkavalle toimintavuodelle.
2 Päätetään johtokunnan jäsenille ja tilintarkastajille mahdollisesti maksettavista palkkioista sekä matkakulujen korvausperusteista.
3 Määrätään jäsenmaksujen suuruus seuraavalle toimintavuodelle.
4 Valitaan yksivuotiskaudeksi yhdistyksen johtokunnan puheenjohtaja.
5 Päätetään johtokunnan jäsenten lukumäärästä.
6 Valitaan johtokunnan jäsenet erovuoroisten tilalle.
7 Valitaan kaksi varsinaista tilintarkastajaa ja heille henkilökohtaiset varamiehet.
8 Nimetään edustajat Suomen Latu ry:n kokouksiin.
9 Päätetään missä lehdissä yhdistyksen kokouskutsut ja tiedonannot julkaistaan.
10 Muut mahdolliset asiat.

TERVETULOA
Johtokunta

MOTTOKILPAILU JATKUU VIELÄ

Hyvät Tunturilatulaiset kynäilijämestarit sekä kaikki pöytälaatikkokirjailijat.
Tunturilatulaiset ovat todistettavasti varsin idearikasta väkeä. Milloin vain muutama heistä kokoontuu yhteen, on varmaa, että juttu kulkee ja ajatuksia kehitellään moneen suuntaan (tämä on todistettu juttu !!).
Nyt teillä kaikilla on vielä tilaisuus osoittaa kykynne, kirjoittaa noita ajatuksia ylös ja ottaa osaa järjestömme tunnettuuden lisäämiseksi järjestettyyn kilpailuun. Kilpailuaikaa on siis jatkettu vielä tämän vuoden loppuun saakka.
Tehtävä on toki haasteellinen, lausahduksen olisi mielellään oltava lyhyt ja mieleenjäävä, mutta varmasti löytyy lisää erinomaisia lausahduksia kuin nyt saapuneet harvalukuiset oivalliset ehdotukset.

Tunnuslauseen, moton, tulisi mahdollisimman hyvin kuvata toimintaamme ja aatteitamme. Tunnuslausetta voivat käyttää sekä Tunturilatu että Tunturikerhot paikkakunnillaan. Kukin kilpailija voi osallistua haluamallaan määrällä ehdotuksia. Tunturiladun johtokunta valitsee saapuneiden vastauksien joukosta voittajan.
Paras ehdotus palkitaan luonnollisesti retkeilyaiheisella palkinnolla.

Tunturilatu ry pidättää oikeuden käyttää voittanutta ehdotusta haluamallaan tavalla.

Kilpailuehdotuksia voi lähettää osoitteeseen
Hanna-Mari Sinilehto
Männikkötie 5 B 20
05830 Hyvinkää
tai sähköpostiosoitteella
Hanna-Mari.Sinilehto@vtt.fi

Johtokunta

SUUNNITTELE TUNTURILADULLE OMA

LIPPU

KÄYTETTÄVÄKSI ERILAISISSA JUHLATILAISUUKSISSA KUTEN MM. KULKUEISSA.

LÄHETÄ LUONNOSEHDOTUKSESI 31.12.2003 MENNESSÄ OSOITTEESEEN

Sirpa Alapuranen
Vallikatu 5-7 A 4
02650 Espoo
puh. 040 8605148 / (09)2989881

Susivaliokunnan kuulumiset

Tällä palstalla susivaliokunta kertoo tunturiladun susijärjestelmään kuuluvista asioista. Kirjoituksissa käsitellään aiheeseen liittyvää historiaa ja nykypäivän tietoa. Toisinaan teksti käsittelee niitä ongelmia, joita susivaliokunnan mielestä tunturisusijärjestelmässä on.

Kerhojen järjestämä koulutus helpottamassa susiarvojen saamista.

Tunturiladun parissa on viime vuosina pohdittu usein keinoja, joiden avulla voitaisiin lisätä jäsenistön halukkuutta hakea eriasteisia susiarvoja. Vuonna 1997 käyttöönotetut uudet susisäännöt ovat vaatimuksiltaan entisiä tiukemmat ja niinpä uusia susia on nyt voimassa olevien sääntöjen aikana vihitty "räätyhyyn" entistä vähemmän. Erityisesti johtajasuden arvoa on koettu vaikeaksi. Siksipä vain kaksi ehdokasta on saanut kyseisen arvon siten vuoden 1997.

Mitä asialle pitäisi tehdä? Jos jotakin sitten pitää tehdä.

Tunturikerho Kolbma on aloittanut kerholaisten parissa ns. "susikoulun", jonka tarkoituksena on antaa kerholaisille mm. niitä tietoja ja taitoja, joita haettavat susiarvot edellyttävät. Myös Kavtsin retkitoimikunta on tulevia tapahtumia suunnitellessaan pyrkinyt sisällyttämään niihin jotakin, mikä liittyy nykyisiin susivaatimuksiin. Tässä vaiheessa ei susivaliokunnalla ole tarkempaa tietoa, kuinka koulutus on onnistunut ja kuinka hyödyllisenä osallistujat ovat asian kokeneet. Onnistuessaan tällainen kerhon järjestämä koulutus on varmasti oiva tapa syventää retkitaitoja, joita tilaisuudessa harjoitellaan. Jos käsiteltävä aihe kuuluu niihin alueisiin, joita susianomuksessa joutuu selvittämään, madaltaa se merkittävästi kynnystä anoa susiarvoa ja saada myös susivaliokunnan hyväksyminen anomukselle. Susivaliokunta pitää kannatettavana asiana kerhojen järjestämää koulutusta, joka voi olla Tunturiladun runsaan koulutusmateriaalin pohjalta tehtyä retkikoulutusta, ns. "susikoulussa" annettua opetusta tai jonkin retkitapahtuman yhteyteen liitettyä tiettyyn asiaan perehtymistä. Kaikissa on kuitenkin sama tarkoitus; auttaa osallistujaa selviytymään vaelluksella esiin tulevista ongelmista.

Tunturiladun sääntöjen mukaan susiasioista yhdistyksessä vasta susivaliokunta. Sen tehtävänä on myös vaalia ja kehittää tunturisusijärjestelmää, käsitellä susianomukset ja hyväksyä tai hylätä kunkin hakijan tekemän selvityksen ja suullisen keskustelun perusteella jokainen hakemus. Näin tulee olemaan vastaisuudessakin. Vaikka retkitaitoja opiskellaan erilaisissa ja eritasoisissa forumeissa, on susivaliokunta viime kädessä se, joka hyväksyy susianomuksia koskevat selvitykset. Millään kurssilla tai koulutustapahtumassa niistä ei voi saada susianomuksen korvaavaa hyväksymissuoritusta. Mutta niiden avulla vaatimukset on helpompi täyttää.

Susivaliokunta kokoontuu yleensä 3-4 kertaa vuodessa. Jotta voit olla varma siitä, että anomuksesi tulee ajoissa käsitellyksi, jätä se hyvissä ajoin. Silloin, kun anomus on annettujen ohjeiden mukaisesti selkeästi täytetty, on käsittely myös nopeaa. Usein Susivaliokunta joutuu kuitenkin tekemään anomukseen liittyen tarkentavia kyselyitä ja niiden saaminen voi siirtää aiottua susiarvon saamista vuodella eteenpäin. Toisaalla tässä lehdessä on ilmoitus susianomusten jättöajasta. Noudata sitä ja anomuksesi tulee huomioiduksi varmasti ajoissa .

Susivaliokunta

Vaelluskilpailu leiripäivillä

Suomen Ladun leiripäivien vaelluskilpailun tuloslista on tunturilatulaisten kannalta varsin mielekästä luettavaa. A-sarjan yhdeksästätoista joukkueesta peräti seitsämän oli Tunturiladun joukkueita. Lisäksi monet tunturilatulaiset vahvistivat muiden yhdistysten joukkueita kilpailussa.

A-sarjassa palkittavina olleista yhdeksästä kilpailijasta oli tunturiladun jäseniä seitsämän. Kavtsin kakkosjoukkue, Ritva Alamiekkaoja, Esa Tervonen ja Pertti Meriläinen, selvitti mielenkiintoiset tehtävät hopeamitalin arvoisesti kuten viime vuonnakin. Viimeisellä rastilla syntyi kahden pisteen ero voittaneeseen Helsingin Ladun joukkueeseen, jossa kilpaili Ripsi Leppälä. B-sarjassa joutui kilpailemaan Kuovzan joukkue järjestäjien sähläilyn johdosta. Hyvällä menestyksellä kylläkin, sillä sijoitus oli kiitettävä kymmenen, vain seitsämän pistettä voittajista jääneenä.

Tehtävät rasteilla olivat mielekkäät. Järjestäjiltä oli hyvä oivallus laittaa viime vuoden kilpailussa hylätyn rastin tehtävät mukaan tähän kilpailuun. Vesistön ylitys kahlaamalla oli vaativin tehtävä. Kysymykset jokamiehen oikeuksista ja maastoliikennelaista, suunnan määrittämisesta auringon ja kellon avulla, Raappanan tulen teko ja pelastusköyden heitto, luonnontuntemus, ensiapu ja arviointitehtävä sekä tuohisormuksen valmistaminen olivat hyödyllinen tapa kerrata jo unohtuneita tietoja ja oppia uutta.

Kiitoksen ansaitsevat mukana olleet kerhojoukkueet Kolbmasta, Tsietsasta, Kavtsista ja Kuovzasta. Onnittelut Kavtsi kakkoselle.

Tunturiladun johtokunnan joukkue, Iitu, Paavo ja Raimo, sijoittui kuudenneksi jääden seitsämän pistettä voittajasta.

Vuoden kuluttua Jyväskylässä kisataan uudelleen.

Raimo

TOIMINTA-MUISTIO

VUOSI 2003

6.–13.9.	Kumpen kerhoviikko Susi-Kiisalla
6.–13.9.	Vihttan kerhoviikko Susi-Talaksella
21.-27.9.	Talkoot Susikyrössä ja Aihkissa
25.–28.9.	Erävaelluksen SM-kilpailut Oittaalla
10.–12.10.	Syyskokous ja Susiaiset Heinänokan leirikeskuksessa Login isännöiminä

VUOSI 2004

5.-7.3.	Kevätkokous ja kevätpäivät Mäntyniemen Lomakeskuksen Pyhtään Munapirtissä Kuovzan järjestämänä
20.-27.3.	Login kerhoviikko Susikyrössä
27.3.-3.4.	Kumpen kerhoviikko Susikyrössä
	• Kevätpäivät ja kevätkokous Kuovzan isännöiminä
	• Kesäpäivät Alppaksen isännöiminä
	• Susiaiset ja syyskokous Oktan isännöiminä

VUOSI 2005

- Syyskokous ja Susiaiset Kumpen isännöiminä

KAUPPA AVOINNA

Kaikki hyvät jäsenet ottakaa yhteyttä TL:n myyntiartikkeleiden tilausasioissa puh. (03) 675 9061 ilt. ja viikonl. tai osoitteella Torikatu 10 A 6, 13100 Hämeenlinna. Toimitus tapahtuu postitse tai sopimuksen mukaisesti. Toimituskulut lisätään laskuun. Tavaraa annetaan myös myyntitiliin.

Myyntiartikkeli	á €-hinta	Viitenro
Jäsenmerkki	1,70	123
Pinssi	1,70	136
Postikortit=kämpät 3 eril.	0,20	123
Eräretkeilyn perusteet	11,80	152
Balggis-polku	1,70	165
Susimerkki	5,00	123
Susimerkki nauhalla (susimerkit vain susille)	6,80	123
Kämppien avain	100,-	107
Jäsentarrat		123
-isompi (172x54 mm)	1,30 /kpl	
-pienempi (42x17 mm)	2,00/kpl/12 kpl liuska	
Kisatunnus	3,00	330

HUOM ! ALLAMAINITTUJEN TUOTTEIDEN HINNAT TARKISTETTU

50-vuotishistoria -teos	15,00	220
Juhlakuksa	8,00	204
Erä-SM toimitsijaliiviä varustettuna kisatunnuksella on vielä myynnissä kokoja XL ja XXL		
Liivi fleece-vuorilla	30,00	330

Kämppien avaimen voi lunastaa kaksi (2) vuotta Tunturiladun jäsenenä ollut henkilö. Avainanomus on tehtävä TL:n johtokunnalle. Toimitus tapahtuu postiennakkona, karttojen, kämppäkorttien, käyttö- ja järjestyssääntöjen kera. Anomuskaavakkeita saa allekirjoittaneelta ja sihteeri Riitta Gerliniltä.

MAKSUASIOISTA

Tunturiladun pankkitili on Sampo 800015-135331 ja tälle tilille maksetaan kaikki Tunturilatua koskevat maksut, myös uusien jäsenien jäsenmaksut tarpeellisin tiedoin (mm. osoite välttämätön) paitsi ns. "vanhat jäsenet" maksavat aina jäsenmaksunsa Sammon jäsenmaksujen keräilytilille/TL, joka on jäsenmaksukortissa viitenumeroineen. Uudet jäsenet eivät voi maksaa tälle tilille.

KÄMPPIEN=KIINTEISTÖJEN KÄYTTÖMAKSUT

Näitä maksuja suorittaessa on toivottavaa käyttää kämppien viitenumeroita. Tällöin ei tarvitse laittaa muita merkintöjä esim. kämpän nimeä. Viitteellinen maksusuoritus on paljon halvempi pankkikuluilta ja näin säästö on vuodessa huomattava pankkikuluissa. Kämpillä edelleen rahalippaat, joihin voi myös suorittaa Tunturiladun yleisen kokouksen päättämän minimimaksun € 4/vrk/hlö.

Aihkin kämppämaksu on 15 €/pv/koko kämppä. Viitenumero 806. Kämpän varaus tehtävä Raimo Pahkalalle, jolta saa avaimen. Yhteystiedot löytyvät puheenjohtajan tiedoista.

Kämppien viitenumerot ovat: Susikyrö 505, Susi-Talas 602, Susi-Kiisa 709.

Yhteydenottoja odotellen !

Syysterveisin ! Marja-Liisa Mäki

Tiedätkö: Milloin alettiin rakentaa Susikyrön kämppää? Mikä oli Tunturiladun ensimmäinen rakennuskohde? Mikä oli Susi-Äytsi ja milloin Tunturiladulla opli siellä toimintaa?
Näihin kysymyksiin löytyy vastaus omasta juhlavuoden kirjastamme:

VIIDEN VUOSIKYMMENEN VAELLUS

Kirjahan löytyy jokaisen tunturilatulaisen kirjahyllystä. Eikö niin?

Kirjaa voi ostaa taloudenhoitajaltamme Marja-Liisa Mäeltä puh. (03) 675 9061.

TUNTURI-LATU KOULUTTAA

Tunturiladun koulutustoimikunta vastaa järjestön koulutus- ja kurssiohjelmien suunnittelusta sekä niiden kehittämisestä. Viime vuosikymmenen alussa valmistui koulutustoimikunnan johdolla monipuolinen koulutusohjelma johon sisältyy useampi kurssikansio.

Eräretkeilyn perustietojakansio neuvoo retkeilijää varustekysymyksissä, vaeltamisen tekniikassa, vaeltajaa koskevissa määräyksissä , suunnistuksessa sekä tutustuttaa retkialueisiin. Opusta myydään kaikille kiinnostuneille niin tunturilatulaisille kuin järjestön ulkopuolisillekin. Ota yhteyttä taloudenhoitajaamme Marja-Liisa Mäkeen, jos olet ostoaikeissa.

Kesä- ja talvikurssimateriaali jakautuu perus- ja maasto-osaan. Kurssilaisille jaetaan osallistumisen yhteydessä kummastakin osa-alueesta kattavat kurssimateriaalit. Opettajien käytettävissä on saman aineiston lisäksi kurssisuunnitelma aikatauluineen sekä oppituntisuunnitelmat. Kaikille kerhoille on toimitettu näytteet koulutajien materiaalipaketista.

Kerhojen käytettävissä on myös suunnistuskurssin aineisto.

Tämän vuoden aikana valmistuu Retkenvetäjän koulutusmateriaali, jolla on samanlainen rakenne kuin tunturiladun aikaisemmilla kursseilla.

Koulutustoimikunta toivoo kerhojen järjestävän tunturiladun koulutustapahtumia. Pyrkimyksenä on, että vuosittain olisi ainakin yksi tunturiladun nimissä järjestettävä kerhojen koulutustapahtuma Pienemmät kerhot voisivat harrastaa yhteistyötä tai toimia koulutustoimikunnan kanssa. Luennoitsijapulassa voi kääntyä koulutustoimikunnan puoleen, luennoitsijapörssistä löytyy apu.

Koulutustoimikunta

VUODEN 2003 SUSIANOMUKSET

Tämän vuoden susianomukset on toimitettava 25.9.2003 mennessä susivaliokunnan sihteerille.

Osoite on: Marita Maula
Hippiäistie 6
00780 Helsinki

Susivaliokunta

RETKIMUISTIO VUONNA 2003

Retkitoimikunta on koonnut listan niistä eri kerhojen suunnittelemista retkistä ja vaelluksista, joihin ovat tervetulleita kaikki tunturilatulaiset riippumatta siitä, ovatko he kerhojen jäseniä vai ei. Tapahtumien yhteyshenkilöt, jotka antavat lisätietoja on ilmoitettu tässä muistiossa tai saatte ne selville soittamalla kerhojen sihteereille, joiden puhelinnumerot ovat kerhopalstalla tässä lehdessä.

Syyskuu

6. – 14.9. Ruskavaellus Hammastuntureille — Kavtsi
Tiedustelut ja ilmoittautuminen Juha Kelkka 050 528 4539
email: juha.kelkka@abb.com

Lokakuu

17. – 19.10. Viikonloppu Repovedellä — Kavtsi
Tiedustelut ja ilmoittautuminen Merja Pehkonen 040 532 9686
email: merja.pehkonen@vantaa.fi

SUOMI PÄÄSTÄ PÄÄHÄN –TAPAHTUMA
2004 – 2006 / Kavtsin retkitoimikunta

Miltä kuulostaisi ajatus vaeltaa Suomi päästä päähän eli Nuorgamista Hankoon? Mikäli se tuntuu tavoittelemisen arvoiselta, tervetuloa mukaan reippaaseen vaellusporukkaamme! Tarjoamme mahdollisuuden toteuttaa ajatuksesi kokeneen retkenvetäjän johdolla, hyvin hoidetuin käytännön järjestelyin, sekä tietenkin retkiporukan, jonka mukana on naurussa pitelemistä. Vastapalveluksena haluamme *fyysisen suorituksesi, 11 viikkoa lomaasi* sekä osallistumisesi vaelluksien kustannuksiin.

Yleistietoja tapahtumasta

- järjestäjä Tunturikerho Kavtsi (www.kolumbus.fi/tunturikerho.kavtsi)
- ajankohta vuodesta 2004 vuoteen 2006
- yhdeksän eri vaellusta jalan, hiihtäen, meloen ja pyöräillen talvella, keväällä, kesällä ja syksyllä
- vaelluksien yhteiskesto noin 11 viikkoa, joista kaksi noin kahden viikon ja seitsemän noin viikon vaellusta
- arvioitu kokonaismatka noin 1760 kilometriä

Haaveesta todeksi

Retkitoimikuntamme ajatuksesta ja haaveesta on Tunturikerho Kavtsi päättänyt järjestää vuosien 2004 – 2006 aikana Suomi päästä päähän -tapahtuman. Tapahtuman idea on vaeltaa erilaisia vaellustapoja hyväksi käyttäen Nuorgamista Hankoon etappi etapilta. Voit osallistua koko tapahtumaan tai yksittäisiin vaelluksiin omien tavoitteittesi ja mahdollisuuksiesi mukaan. Vaellukset järjestetään omakustannushintaan. Tällöin osallistujien kustannukset muodostuvat pääasiassa matkustus- ja majoituskuluista. Arvio pohjoisimpien tapahtumien kuluista on 200 - 250 euroa / tapahtuma. Etelään siirryttäessä hinta laskee matkustuskustannuksien pienentyessä. Varusteet ja ruuat osallistujat hankkivat itse. Pyöräilytapahtumia lukuun ottamatta tapahtumat ovat myös tunturi- ja tunturisusivaelluksia etapin pituudesta riippuen. Tervetuloa mukaan hurttiin vaellusporukkaamme!

Tapahtuman yhteydenotot ja tiedustelut **Ulla Sara**, ulla.sara@pp.inet.fi, (09) 275 4505 tai 050 533 6035. Ilmoittautumiset ja tarkemmat tiedustelut myöhemmin selviäviltä vaelluksien vetäjiltä.

Suomi päästä päähän ajankohdat, suoritustavat ja etapit ovat:

2004 kolme tapahtumaa hiihtäen, pyöräillen ja jalan. Noin 630 km neljän viikon aikana:
- viikot 15 ja 16 hiihtäen Nuorgamista Raja-Jooseppiin. Matka noin 200 km.
- viikko 31 pyöräillen Rukalta Nurmekseen. Matka noin 300 km.
- viikko 40 jalan Nurmeksesta Joensuuhun. Matka noin 130 km.

2005 kolme tapahtumaa hiihtäen, meloen ja jalan. Noin 490 km neljän viikon aikana:
- viikot 15 ja 16 hiihtäen Raja-Jooseppista Sallaan. Matka noin 200 km.
- viikko 32 meloen Savonlinnasta Anttolaan. Matka noin 150 km.
- viikko 38 jalan Sallasta Rukalle. Matka noin 140 km.

2006 kolme tapahtumaa hiihtäen, pyöräillen ja meloen. Noin 640 km kolmen viikon aikana:
- viikko 11 hiihtäen Joensuusta Savonlinnaan. Matka noin 140 km.
- viikko 28 pyöräillen Anttolasta Lohjalle. Matka noin 400 km.
- viikko 32 meloen Lohjalta Hankoon. Matka noin 100 km.

Vinkki: Monet kerhot menevät tunturiviikoilleen omilla linja - autokuljetuksilla. Hyppää kyytiin, jos olet menossa samaan suuntaan ja samaan aikaan.

Seuraavan retkimuistion aineisto 7.11.2003 mennessä osoitteella:
Markku Salminen
Vuoritie 24
04400 Järvenpää
puh. koti (09) 291 9916
matkap. 040 548 4600
sähköposti: markku.a.salminen@jippii.fi
Retkitoimikunta

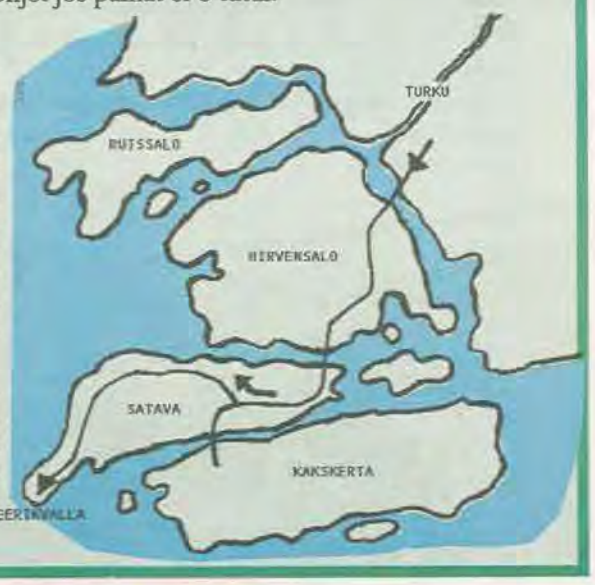
TERVEISSI TURUST!

Kyl mar Te kaik muistatte et Logi Suamen Turust järjestä Tunturilaru syyskokoukse ja susiaisekki Heinänoka leirikeskuses Turu Erikvallas 10. – 12.10.2003.
Meijä kerholaiset orotta oikke paljo väkke tähä merellises maisemas pirettävä tapahtuma.
Sit ko o osallistunu ni voi sanno: "Kyl määki kerra Turus", ni et tervetulo sit, toivotta

Login porukka

Ps. Päivitte aikataulu ja ohjelmat voi katto erellisest Tunturilatu-lehrest, siin ne o suomeks. Ja tosa alla o ajo-ohjet jos paikat ei o tutui.

AJO-OHJE:
Heinänokka sijaitsee Satavan saaren Erikvallassa. Sinne mennään Turusta Aurajoen itäpuolelta kohti Hirvensaloa, ensin sillan yli ja sitten Kakskerran tietä n. 8 km kunnes käännytään oikealle Samppaantielle. Risteyksessä on opaste "Erikvalla". Jatketaan Samppaantietä kunnes yleinen tie päättyy, minkä jälkeen on opasteet perille.
Paikalle pääsee myös bussilla nro 14. Aikataulun voi tarkistaa netti-osoitteesta http://bussit.turku.fi/aikataulut/printable.php?page=146.html

HALUATKO NUKKUA SUSIAISVIIKONLOPPUNA SISÄTILOISSA?

Muista varata majoitus ennen 10.9.
Ellet varaa ajoissa, tuo teltta mukanasi.

Tunturiladun Kevätpäivät 5.-7.3.2004

Mäntyniemen lomakeskuksessa Pyhtään Munapirtissä.
Tarkemmin asiasta seuraavassa numerossa.
Tunturikerho Kuovza/Sirkku

AIHKIN JA SUSIKYRÖN TALKOOKUTSU

Ruskakauden jälkeen Susikyrössä ja Aihkissa pidetään talkoot polttopuiden teon ja kunnostustöiden merkeissä. Suurin ja haasteellisin tehtävä on Aihkin saunan siirtäminen omalle maalle. Tunturilatulaisilta siirto onnistuu, sillä meillähän on tahdonvoimaa, kekseliäisyyttä, ammattitaitoa ja tekeviä käsiä. Siirtomatka on parikymmentä metriä. Työssä tarvitaan kaikenkokoisia ja -ikäisiä puurtajia. Tule mukaan!

Talkooaika 22.-27.9.2003

Ruokahuollon järjestämisen vuoksi ilmoita tulostasi Sepolle.
Ilmoittautumiset: Seppo Björkengren, puhelin 015-420 083
Johtokunta

TUNTURILATU

Tunturilatulaisten jäsenlehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Julkaisija: Tunturilatu ry

Päätoimittaja: Raimo Pahkala
Honkakatu 10, 87100 KAJAANI
puh. 08 637 009, 040 839 6638
raimo.pahkala@nic.fi

Toimitussihteeri: Satu Ojala,
Huittisten Sanomalehti Oy,
Pl 36, 32701 HUITTINEN
pt. 02 5601 085, pk 02 566 654
sähköposti:
satu.ojala@huittistensanomalehti.fi
Tunturilatu-lehden oma sähköpostiosoite:
tunturilatu@huittistensanomalehti.fi

Julkaisutoimikunta:
Raimo Pahkala,
Anne Toivonen, Juhana Häme,
Riitta Gerlin, Satu Ojala (pj)

Seuraavan numero aikataulu:

Numero	Aineistopäivä	Lehti jäsenillä
4	14.11. 2003	2.12. 2003

Osoitteenmuutokset:
Pirjo Sinilehto, Veisunkatu 14 as. 5, 33820 TAMPERE, puh. 040 763 1109
pirjsini@saunalahti.fi
Kavtsilaiset ilmoittavat muutoksensa jäsensihteeri Vappu Hietalalle,
Kylätie 2 A 15, 00320 HELSINKI, puh 587 3745, vappu.hietala@welho.com.
Hän hoitaa tietojen muuttamisen myös Tunturilatuun ja Suomen Latuun.

Sivunvalmistus ja taitto:
Huittisten Sanomalehti Oy
Painopaikka:
Satakunnan Painotuote Oy Kokemäki 2003
Ilmoitushinnat:
0,60 euroa pmm
¼ sivu 290 euroa
½ sivua 540 euroa
Koko sivu 900 euroa

Suen Taival

On itsestään selvää, että vaelluksella pitää olla täytekakku mukana. Merja Rintakoski.

Toukokuun puolivälissä Kolbman Susikoulu vaelsi SUEN TAIVALta. Kurussa Riuttaskorven virkistysmetsässä opeteltiin viikonvaihde virtaavan veden ylitystä, rinkkalautan tekoa ja käyttöä, opiskeltiin majoitteita, suunnistettiin ja pakattiin rinkkaa.

Tässä tyylinäytteitä ja tilanteita.

Kolbman kahluukoulun tyylejä: Marika, Liina, Merja, Seija ja Lea.

Suutarilankosken laavulle löytyi puoli kattilallista lohikeittoa.

Kahluukoulussa opittiin tekemään myös oikea paalusolmu.

Tällä samalla paikalla Salinkallioilla on aikanaan istunut J.L.Runeberg ja kokenut "Matkamiehen näyn" (kts. Tarkemmin Vänrikki Stoolin tarinat).

Pasi Laurila yrittää vakuuttaa, että tämän työmaan lopputulos kyllä pysyy pinnalla.

Timon tyylinäyte rinkkalauttapurjehduksesta.

Ennen vanhaan kuninkaitten ruokiakin sai ensmäitteks maistaa kokki itte. Pasi Laurila.

Luokka sai hienon oppitunnin erilaisista Laurilan Pasin järkkäämistä majoitteista.

Kurssilla pantiin muurahaiset puhdistamaan muniansa.

Suen ruoka

Susikoulu kokoontui 12.7. tekemään ruokaa siitä mitä metsästä löytyy. Ja löytyihän sitä. Viisitoista urheata kokoontui aamuvarhaisella Ylöjärven Siivikkalaan, josta kouluttaja Topi Jaakonaho jokkkueen nappasi ja johdatti niittyjen läpi läheiseen metsikköön.

Opimme mm. ruoan laittotavoitteista maastojohtamista: Miten laitetaan muurahaiset töihin puhdistamaan syötäväksi aiotut munansa muusta muurahaispesän rakenteesta.

Keräsimme lähiympäristön ruoan laittoon käypiä kasveja kassikaupalla – Reijosen Kauko jopa kotitarpeiksi asti. Teimme horsmakeittoa, jossa loppujen lopuksi taisi olla aika monenlaisia aineksia. Ja söimme sen urheasti. Opimme miten männyn kyljestä otetaan pettua, ja miten sitä paahdetaan. Kotona olen jyystänyt tätä paahdettua pettulevyä vielä viikon jälkeenpäin. Koulupäivän kruunasi loimulohi. Jess.

Ilman muuta mieleen tuli haasteellinen idea: Tehdä vaellus pelkästään luonnon antimien varassa.

"Onks ope mun pettuni kunnollista?". Helena Alppi.

"Sorsan"munat keittymässä.

Ja päivän kruunasi loimulohi.

Koulun opena oli Topi Jaakonaho.

Hyytiäisen Pena ottaa onnittelukakkua. Mutta näköpiirissä olis parempikin ase.

Kolbman Kotatalkoot

Kolmen Kämpän Kiertäjät Pentti Hyytiäinen ja Sakari Karri. Martikaisen Väiski on myös melkoinen kveenihiihtäjä.

Login vieraana Kuhankuonossa

Turkulaiset opettelevat johdetusti syömään tamperelaista mustaa makkaraa.

Kyllä sillä retkellä ulkoiltiinkin. Nähtiin mm. Kuhankuono.